

ES SAC

REVISTA DE L'IES SA COLOMINA
COMISSIÓ DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

JUNY DE 2021
SEGONA ÈPOCA
NÚM. 8

DIVERSITAT, INCLUSIÓ, VISIBILITAT

"obriràs les finestres
perquè la cambra s'ompli de la música
que fa la llum en colpejar el silenci."

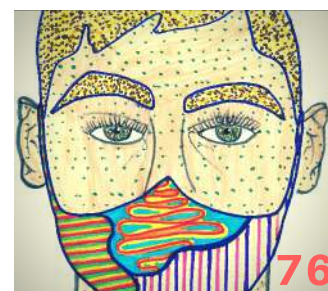
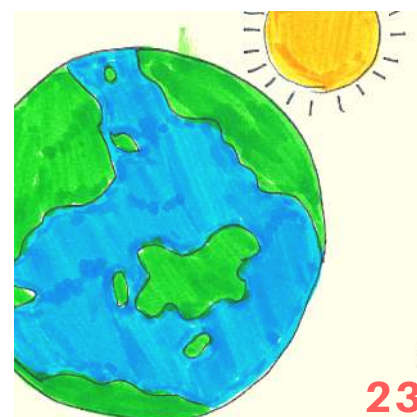
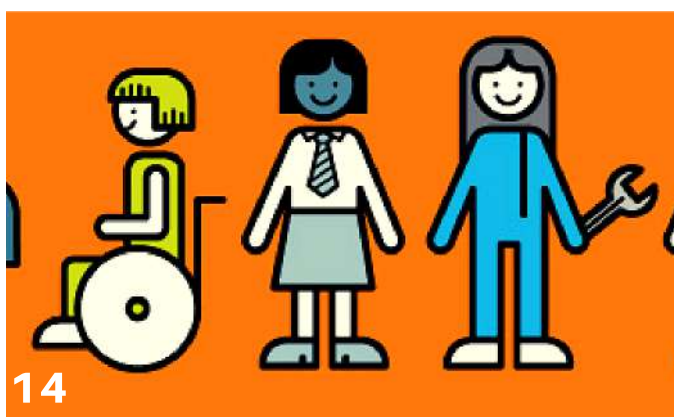
JOAN MARGARIT

QUÈ HI HA
DINS?

índex de continguts

04	Editorial
05	Racó del director
06	Nou equip directiu
07	Manifest del Correllengua
08	Foto 2n batxillerat
11	Entrevistes exalumnes
15	Educació inclusiva a Espanya
18	UEECO
19	Setmana de l'esport adaptat
20	Cinema inclusiu
21	Estima com vulguis
22	FBB, reinserció al sistema educatiu
23	El paper de la dona
24	No hay planeta B
25	Música en català
26	El planeta ha deixat de seguir-te
27	Jardins verticals
29	Netejam Ses Feixes
31	Excursió a Ses Feixes
32	Parla'm, parlam
33	Som Sa Colomina
34	Cartes
35	Si és tòxic, no és amor
36	Relaciones tóxicas en la ficción
41	Els nostres escriptors. Conversa
45	Poesia
49	Microrelats del confinament
54	Montserrat Roig
55	Postals literàries
56	Efemèrides literàries
57	Premis literaris
58	Som biblioteca
60	Novetats de la biblioteca
63	Entrevista
65	Mensajes
67	Entrevistes
71	Quins <i>animés</i> hem de veure?
73	Còmics
76	Som artistes
77	Any Carner

Edita: **Comissió de Normalització Lingüística.**
IES Sa Colomina, juny de 2021.

Volem que aquesta revista sigui un elogi i defensa de la diversitat, la inclusió i la visibilitat.

El nostre agraïment a totes les persones que han fet possible aquest ES SAC.

Coneixement

Cavar entre les pedres, els terrossos
i les arrels que mai no arrencaràs.

Joan Margarit

El nostre homenatge al poeta contra la
desmemòria, Joan Margarit, que ens
deixà el 16 de febrer de 2021.

L'editorial

DIVERSITAT,
INCLUSIÓ,
VISIBILITAT

Comissió de Normalització Lingüística

Quan Jesús Vidal, un actor de 43 anys i amb una discapacitat visual del 90% va rebre el premi Goya com a millor actor revelació per la pel·lícula **Campeones**, va exclamar: "Senyors de l'Acadèmia, (dels 1.809 membres, 523 són dones) han distingit un actor amb discapacitat, no saben què han fet. Ara només se m'ocorren tres paraules: inclusió, diversitat, visibilitat".

Sabem, intuïm, que el camí de Jesús Vidal fins a rebre la distinció no ha estat gens fàcil, i no només per la dificultat de ser premiat per dots d'interpretació. Es tracta dels tres punts fonamentals per garantir una vida social i ciutadana completa. L'escola aquí juga un paper cabdal, té l'objectiu de reconèixer el valor de la diferència, el respecte a la diversitat i el reconeixement de les necessitats específiques que cal cobrir per garantir les condicions d'igualtat i gaudir, així, dels drets fonamentals. La inclusió hauria de garantir la participació equitativa en l'educació, i en tots els altres àmbits, com l'econòmic, el polític, legal o cultural.

El nostre model educatiu inclusiu respon a una consciència social i pedagògica que vol, amb actuacions concretes, fer possible el dret a l'educació i la igualtat de ple dret, una assignatura sovint pendent a la societat.

Els efectes de la crisi econòmica, primer, i els derivats de la pandèmia (també una crisi social i econòmica) han fet més evident l'exclusió social.

Volem que l'escola i la comunitat educativa no siguin l'illot de normalització, com en tantes altres coses: la societat té l'obligació d'acompanyar l'escola, emmirallant-s'hi i potenciant el nostre marc de valors amb exemple i marc legal, econòmic, laboral, cultural.

Si com a societat som capaços d'entendre que la diversitat és riquesa, que només allò que és visible sense complexos s'hi inclou, que la pluralitat és diàleg, i construcció compartida i respecte, serem definitivament allò que bastim, dia a dia, des de les nostres aules: un món més just, més digne, més bell. La societat no pot delegar responsabilitats. L'ensenyament és tasca de l'escola, l'educació de la societat.

La revista d'enguany, un any farcit de dificultats i reptes constants, va dedicada a tots qui feu possibles aquestes tres paraules, amb la força de l'exemple, el treball i la voluntat.

Amb molta alegria rebem aquest curs la nova edició de la revista del centre, **Es Sac**. El curs passat, no va poder ser per les raons que tots coneixeu.

Les paraules del “racó” d'aquest curs són especials: serà la meua darrera participació a la revista **Es Sac** com a director del centre. Han estat vuit anys al capdavant de la direcció de l'**IES Sa Colomina**, sens dubte, molt intensos.

Hem tingut moments molt complicats i que a vegades ens han posat al límit. Per sort, puc dir que sempre he comptat amb el suport de la comunitat educativa del centre, i això ha fet que hàgim pogut superar tots els entrebancs que se'ns han presentat.

Vivim un moment complex, educativament parlant, amb canvis de normatives i pandèmies. Això ha fet, i fa, que la nostra feina com a professors sigui més difícil. Tot i així, els docents hem demostrat els darrers anys, que sabem adaptar-nos a les circumstàncies, i que sempre ho fem de manera molt professional i rigorosa.

I vull felicitar-vos a valtros, alumnes, pel vostre comportament i la vostra responsabilitat. Heu estat uns valents davant aquesta situació tant difícil que hem viscut.

Deix la direcció del centre amb un balanç positiu, però també amb pena de no haver aconseguit dur a la pràctica més projectes educatius. A vegades, el camí no és senzill.

Com sempre, quan arriben aquestes dates hem de felicitar tot el nostre alumnat que finalitza la seua etapa a l'IES:

- L'alumnat de 4t d'ESO que obtindrà la seua primera titulació.
- L'alumnat d'FP que titularà i tindrà la possibilitat d'accedir al món laboral amb una molt bona formació tècnica.
- L'alumnat de 2n de batxillerat, que després d'haver passat sis anys amb naltros, començaran una nova etapa a la seua vida, bé continuant estudis superiors, bé incorporant-se al món laboral, bé seguint amb estudis de formació professional.

A tots, heu de saber que heu deixat petjada amb la vostra història al centre, i que sempre hi sereu benvinguts.

No puc deixar de donar les gràcies als integrants dels meus equips directius per la dedicació i la professionalitat amb la que han exercit el seu càrrec: Mamen Hernández, Javier Morillo, Enric Roig, Vicent Marí, Marga Costa, Neus Tur i Toni Marí. Quina sort que he tingut de poder comptar amb valtros!

Per acabar, només em queda desitjar tota la sort del món al nou director, Javier Morillo, i al seu equip. Esper que tingueu fortuna en la gestió del centre, i que prengueu les decisions correctes per tal que el centre sigui un referent en el món educatiu. Estic convençut que ho fareu molt bé.

Salut

El racó del director

PER ERNESTO
OLARIAGA

Donam la benvinguda al nou equip directiu

Amb el nou curs estrenarem nou equip directiu. Només ens cal donar les gràcies per la feina feta als companys que han estat fins ara al capdavant del centre i donar la benvinguda i desitjar sort al nou equip. D'esquerra a dreta, **Marga Costa** (cap d'estudis), **Javi Morillo** (director), **Dani Sancho** (secretari), **Raquel Torres** (cap d'estudis adjunt), **Toni Marí** (cap d'estudis FP) i **Vero Ribas** (cap d'estudis adjunt).

Marga Costa:
Professora de biologia i geologia
Funcionària de carrera amb plaça a l'IES Sa Colomina.

23 anys d'experiència laboral, dels quals 20 al centre. 4 anys de cap d'estudis adjunt a l'actual equip directiu. Experiència com a tutora, cap de departament, coordinadora de la comissió ambiental, comissió de convivència i comissió Erasmus.

Javi Morillo:

Professor d'educació física
Funcionari de carrera amb plaça a l'IES Sa Colomina.

Professor a Cicles Formatius, IES Algarb 2001-2004. Professor a l'IES Sa Colomina des de l'any 2004. Coordinador de qualitat, 2006-2013. Secretari IES Sa Colomina 2013-2021.

Dani Sancho:

Professor de tecnologia. Funcionari de carrera amb plaça a l'IES Sa Blancadona.

10 anys a la formació professional, a cicles formatius de sistemes de telecomunicacions i informàtics a l'IES Isidor Macabich. Més de 3 com a professor de tecnologia a secundària. 6 anys com a tutor, tant a l'ESO com a cicles formatius.

Raquel Torres:

Professora d'anglès. Funcionària de carrera amb plaça a l'IES Sa Colomina.

2002-2003 col·legi Mestral; 2005-2009 IES Isidor Macabich; 2009-actualitat IES Sa Colomina. Funcionària de carrera des del 2019-2020. Tutora durant 9 cursos. Membre de la comissió Erasmus des del curs 2019-2020.

Toni Marí:

Professor d'informàtica.
Funcionari de carrera amb plaça a l'IES Sa Colomina.

12 anys d'experiència docent a diferents IES d'Eivissa. Tutor durant 5 cursos. Funcionari amb plaça al centre des de l'any 2017. Cap d'estudis adjunt en l'actual equip directiu.

Vero Ribas:

Professora de llengua i literatura castellana. Funcionària de carrera amb plaça a l'IES Sa Colomina.

Llicenciada en Filologia Hispànica i professora de llengua castellana i literatura des de gener de 2006, porta 15 anys en actiu treballant en diferents centres de les Pitiüses: IES Sant Agustí, IES Xarc, IES Marc Ferrer (Formentera), IES Isidor Macabich, IES Sa Blanca Dona i IES Sa Colomina.

En aquests anys ha ocupat el càrrec de tutora (8 cursos), cap de departament (1 curs) i coordinadora de formació del professorat (2 cursos). Té plaça definitiva al centre des de 2019.

MANIFEST DEL CORRELENGUA

2020

El Correllengua és una iniciativa popular que se celebra anualment en els territoris de parla catalana, amb l'objectiu de mostrar la vitalitat de la llengua catalana i fomentar-ne l'ús social.

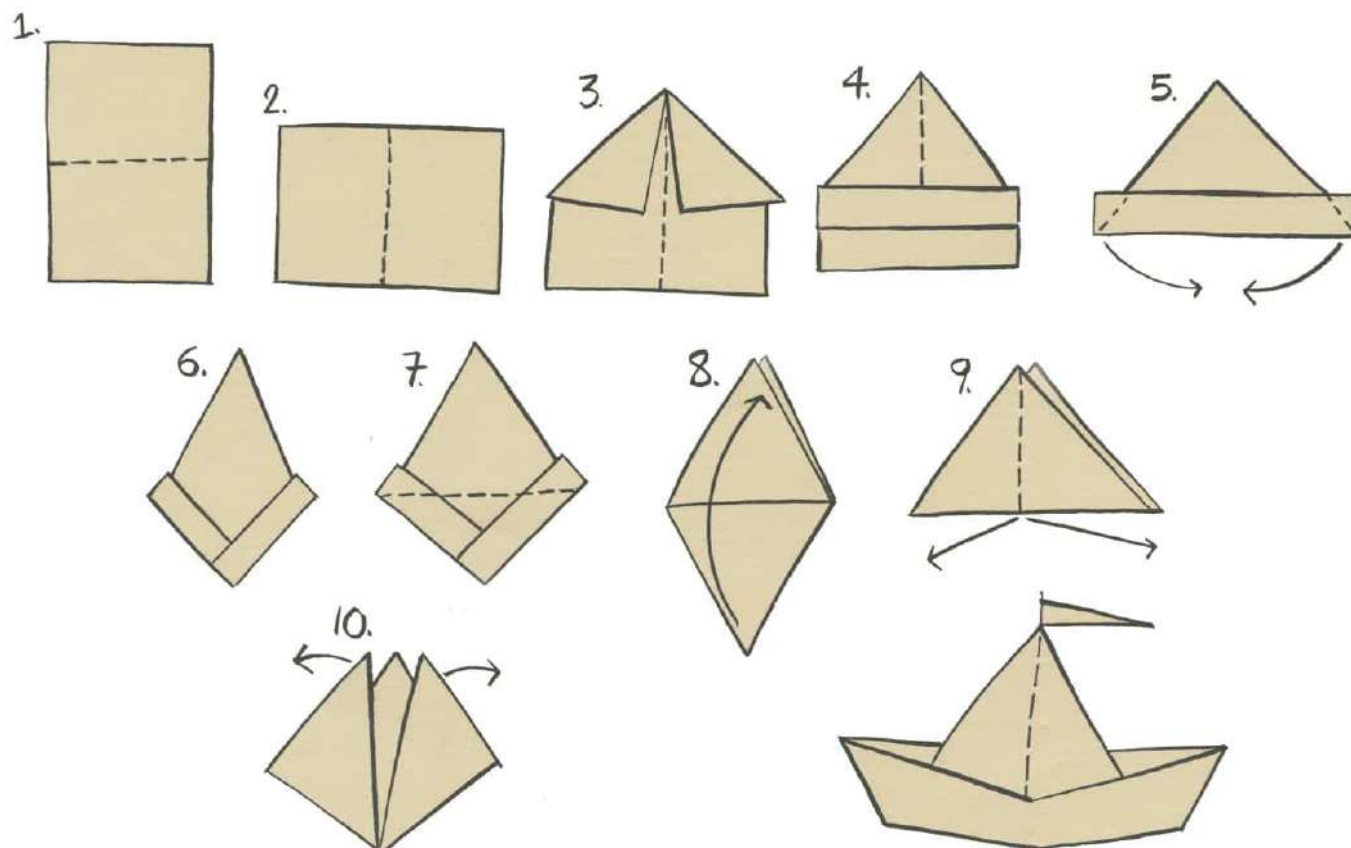
**PARLAR CATALÀ
ES CONVIDAR.
CONVIDAR ÉS
CONVIURE**

L'any 2008 l'autora del Manifest del Correllengua va ser Isabel-Clara Simó. Les seves paraules clarividents ja alertaven del risc d'extinció del català i ens advertia: "Si no salvem la llengua, no salvarem el país". Fins a la seva mort no va parar d'alertar-nos: estem en perill de mort. La seva clarividència, però, no la duia a aïllar-se ni a enrocar-se. Ben al contrari, reclamava que el català fos la llengua comuna de tots els catalans "vinguts de totes bandes del món". Ella volia, doncs, que el català fos una llengua per conviure, una llengua per compartir. I aquest somni no era gens forassenyat. En tots els territoris de parla catalana hi ha més gent que s'identifica amb el català que gent que el té com a llengua d'origen. Gent que ha fet seva la llengua encara que no els l'hagin transmès familiarment. I aquest és un present que no podem malbaratar. La diversitat que ens ha arribat ha estat un regal, una nova realitat que ens recorda que no som sols al món i que la tasca de revitalitzar les llengües subordinades arriba a tots els confins del planeta, perquè arreu hi ha gent que lluita per viure en la seva llengua. Però en aquesta lluita no hem d'estar sols perquè, quan una llengua es mor, tots hi perdem alguna cosa. És l'hora doncs d'apel·lar a la solidaritat dels parlants de llengües dominants perquè només amb el seu concurs aconseguirem restaurar l'equilibri ecolingüístic. Uns tenim la responsabilitat de preservar el llegat que ens han transmès i els altres de respectar-lo. Un llegat que no és només nostre, perquè totes les llengües són de tots. Totes ens aporten maneres alternatives d'explicar el món. Per això mateix al nostre compromís cal sumar-hi la companyonia de tots aquells que lluiten per la llibertat i la justícia parlin la llengua que parlin. El 96% de la humanitat parla el 4% de les llengües. Aquest és el resultat de segles d'història en què uns pocs han volgut ocupar l'espai de molts. En aquesta confrontació el primer que els han arrabassat ha estat la llengua perquè no puguin recordar qui van ser quan eren lliures. Nosaltres encara hi som a temps perquè malgrat tot hem perpetuat fins aquí les llengües que s'han generat al nostre territori: el català, l'aranès i la llengua de signes catalana. Però no ens queda gaire temps i per això cal que reaccionem, que fem viure la nostra llengua amb tothom i en tots els entorns. I que la fem viure amb la consciència que, quan la compartim, estem donant el millor que tenim i estem dient: tu també ets nosaltres. La tasca no és fàcil, però és possible. No és fàcil perquè hem de vèncer un estigma que fa segles que dura. És possible perquè només ens cal parlar en la nostra llengua, sempre i arreu. Isabel-Clara Simó ho va expressar clarament com un dels seus bons desitjos: "Aquest any hauries de dedicar algun esforç a salvar la teva llengua, que està en perill d'extinció; per exemple, parlant-la."

Visca la diversitat i visca el Correllengua.

M. Carme Junyent. Grup d'Estudi de Llengües Amenaçades

PROMOCIONS XVIII-XIX

2n BATXILLERAT

CURS

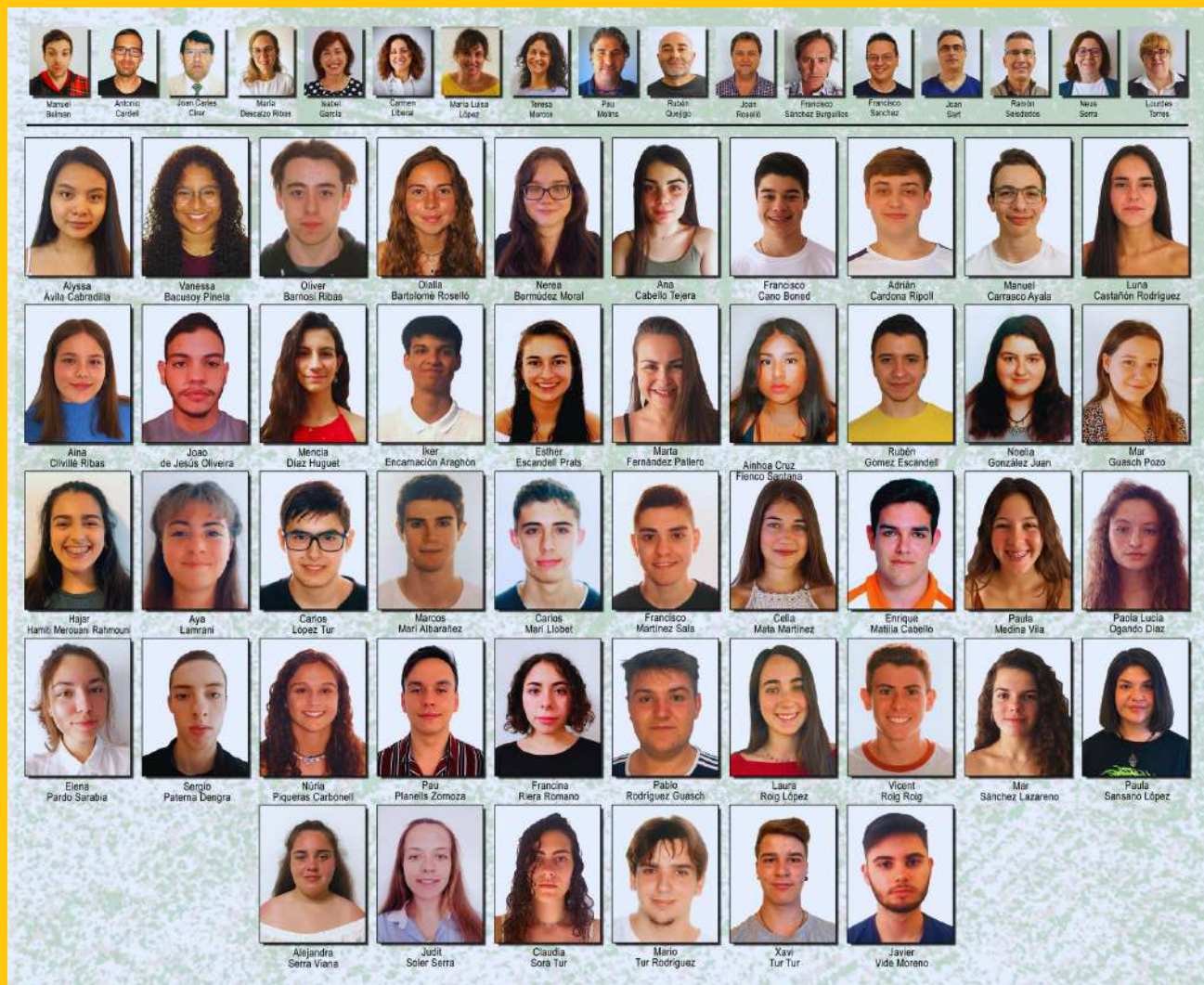
2019-2020

2020-2021

Que siguin moltes les matinades d'estiu
que, amb quina delectança, amb quina joia!
entraràs en un port que els teus ulls ignoraven;
que et puguis aturar en mercats fenicis
i comprar-hi les bones coses que s'hi exhibeixen,
corals i nacres, mabres i banussos
i delicats perfums de tota mena:
tanta abundor com puguis de perfums delicats;
que vagis a ciutats d'Egipte, a moltes,
per aprendre i aprendre dels que saben.
Sempre tingues al cor la idea d'Ítaca.
Has d'arribar-hi, és el teu destí.
Però no forçis gens la travessia.
És preferible que duri molts anys
i que ja siguis vell quan fondegis a l'illa,
ric de tot el que hauràs guanyat fent el camí,
sense esperar que t'hagi de dar riqueses Ítaca.
Ítaca t'ha donat el bell viatge.
Sense ella no hauries pas sortit cap a fer-lo.
Res més no té que et pugui ja donar.
I si la trobes pobra, no és que Ítaca t'hagi enganyat.
Savi com bé t'has fet, amb tanta experiència,
ja hauràs pogut comprendre què volen dir les Ítaques.

Bon viatge, mariners!

Konstantinos P. Kavafis
(versió catalana per Carles Riba)

CURS 2019-2020
XVIII PROMOCIÓ

CURS 2020-2021
XIX PROMOCIÓ

UNA ENTREVISTA A **JORDI CALBET**, ESTUDIANT DE
MATEMÀTICA COMPUTACIONAL I ANALÍTICA DE DADES A LA
UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA.

PER **Maria Calbet**, 1r Batxillerat A

"ESTUDIA EL QUE T'AGRADI, PERQUÈ
SEMPRE ETS A TEMPS DE RECTIFICAR"

Quina modalitat de batxillerat vas escollir en el seu moment?

Vaig escollir el batxillerat científic, ja que des de sempre m'han interessat molt les matemàtiques i sabia que volia estudiar alguna cosa relacionada amb elles.

En acabar el Batxillerat, cap a quina universitat t'encamines?

En acabar el batxillerat vaig estudiar Matemàtica Computacional i Analítica de Dades a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Quines diferències trobes entre els estudis universitaris i el batxillerat?

La principal diferència que hi trob és l'exigència que hi ha entre ambdues, a batxillerat podies aprovar escoltant a classe i fent els deures, en canvi, a la universitat si no estudies una mica cada setmana i vas fent els treballs, és impossible que al final de curs aprovis.

Ha estat difícil l'adaptació a la universitat?

Sincerament no, ja que a la meva carrera som un grup bastant reduït de persones, vàrem començar només 40 persones el grau, i des del primer moment vàrem fer un molt bon grup i sempre ens ajudem els uns als altres.

T'agrada la teva carrera?

La meva carrera m'agrada molt, a voltes un s'angoixa perquè pensa que és molt complicat o que hi ha molts de treballs, però realment no la canviaria per cap altra

Quan vas decidir que la faries?

Des de sempre sabia que volia estudiar alguna cosa relacionada amb les matemàtiques, però no m'agradava la idea d'haver de fer mates pures, i a segon de batxillerat el meu professor de repàs de mates em va recomanar aquesta carrera, ja que li pareixia que m'agradaria molt i era una carrera que havia sortit feia només un any i tenia moltes sortides laborals.

En el teu cas particular, i en casos més generals, es té suficient temps lliure?

La meva carrera és bastant exigent i a vegades és complicat trobar temps lliure, per la quantitat de treballs que tenim cada setmana, però a jo personalment m'agrada molt fer esport i sempre intent buscar temps per anar al gimnàs i m'agrada molt quedar amb els veïns i jugar a jocs de taula i sempre es pot trobar una mica de temps lliure, encara que algun dia m'he de quedar fins tard fent treballs per poder acabar-los a temps.

En general, a la meua classe tots diem que tenim poc temps lliure, però perquè els professors ens exigeixen molt i al final si vols aprovar has de dedicar-li un temps a cada treball.

Què tens pensat fer en un futur?

En un principi m'agradaria ser professor, ja que m'agrada molt l'ensenyança i els boixos petits, però encara no ho tinc del tot clar i vull esperar a fer les assignatures de quart per veure què és el que més m'agrada realment.

Donaries cap consell per afrontar millor l'etapa universitària?

El meu consell és que ho intentis passar el millor possible, sense deixar d'estudiar òbviament, que no siguis tímid i coneguis a molta gent. Al final a la universitat pots conèixer gent de tot arreu i pots fer amics que al final poden acabar vivint amb tu, com és el meu cas, o amb els que aniràs cada nit a jugar a cartes, o amb els que aniràs a jugar a volei...

Has pogut estudiar a l'estranger?

Encara no, perquè aquest any estic a segon, però l'any que ve me'n vaig a Escòcia, a un poble que es diu Aberdeen, a cursar el segon semestre, ja que m'agrada molt la idea d'estudiar fora d'Espanya i així també poder millor el meu anglès.

Quins consells donaries a la gent que ha de decidir què estudiar?

El millor consell que puc donar és que si tens l'oportunitat de sortit de casa i estudiar fora que ho facis sense cap dubte, i que estudiïs el que t'agrada, perquè sempre ets a temps de rectificar, i encara que al Batxillerat pots pensar que t'has de treure la carrera universitària en quatre anys i que si no ho fas no tindràs un bon futur, en realitat és molt normal equivocar-te i voler canviar de carrera o voler deixar-la, i és millor estar set anys estudiant i acabar on realment vols i t'agrada que no acabar els estudis tan aviat com es pugui per després estar fent alguna cosa que ni t'agrada ni et motiva.

Moltes gràcies, Jordi!

UNA ENTREVISTA A JOAN MARÍ TUR, ESTUDIANT DE DRET A LA UNIVERSITAT DE BARCELONA.

PER **Neus Mari Tur**, 2n Batxillerat A

"S'HA D'ESTAR DISPOSAT A OBRIR-SE ALS ALTRES PERQUÈ DE SOBTE ENTRA MOLTA GENT NOVA A LA TEVA VIDA"

Què estàs estudiant i què et va portar a triar aquesta carrera?

Estic estudiant Dret. Havent cursat el Batxillerat Social era l'opció que més m'agradava i més sortides professionals m'oferia (que encara he de decidir).

L'experiència s'ha ajustat a les teves expectatives?

Acadèmicament i de manera global sí que estic satisfet amb el meu pas per la Universitat, tot i que sempre hi ha assignatures o situacions que ho compliquen més del compte; però de tot se n'ha d'aprendre.

On vares decidir anar i per què?

Vaig decidir anar a Barcelona. He estudiat a la Universitat de Barcelona, a la Facultat de Dret. No vaig anar-hi perquè hi haguessin gaires amistats precisament, sinó més bé perquè tothom em parlava bé de la formació i l'estil de vida de la ciutat -la Gran Ciutat-. Vaig tenir la sort de coincidir amb molta gent d'Eivissa i després tot va sol.

Pis o residència?

Havent passat els meus primers anys a un Col·legi Major no sé si seré gaire objectiu, però si hi ha l'oportunitat s'ha de viure l'experiència d'una residència i tot el que implica: nova gent, noves maneres de conviure, de veure el món, i per què no dir-ho, festa (no poca).

És realment dura la vida d'estudiant?

Sabent que llegiran això futurs universitaris és massa responsabilitat dir el que pens...Ho hauran de viure ells mateixos! Però hi ha temps per a tot.

Et va costar molt adaptar-t'hi?

La veritat que no. És ver que marxar de casa i ser l'únic responsable del que et passi és un canvi, però vaig tenir sort perquè compartia habitació amb un bon company de classe. I, tot i que la residència els caps de setmana es buidava, els de les Illes (els únics que ens quedàvem) fèiem pinya tots junts.

Hi ha diversitat dintre de les teves aules?

En més d'una assignatura l'edat dels estudiants, especialment als grups de tardes o de repetidors, oscil·lava fins a edats que no m'esperava trobar.

Passejant per la Facultat, trobes de tot!

Sabem que estàs acabant la carrera. Quins són els teus plans de futur?

Seguir lluitant. Estic fent pràctiques a una bona empresa de Barcelona i per sort tinc un contracte llarg. La meua intenció és ara fer un Màster a la mateixa ciutat i compaginar-ho amb una feina del meu àmbit-s'ha d'allargar l'estada fora i ens tallen l'aixeta ràpid!-.

Recomanaries a algú que visqués la teva mateixa experiència?

Completament. Si és algú mig ordenat i que porta les coses al dia (sense destacar jo en això) no tindrà cap problema a la Universitat. També s'ha d'estar disposat a obrir-se als altres perquè de sobte entra molta gent nova a la teva vida.

Moltes gràcies, Joan!

UNA ENTREVISTA A MANUEL CARRASCO AYALA, ESTUDIANT DE MATEMÀTIQUES A LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA.

PER Amalia Carrasco, 1r Batxillerat B

"QUIN TEMPS LLIURE?"

Què estudies? Per què?

Estudio matemàtiques perquè algun dia m'agradaria ser professor i crec que juntament amb la filosofia són la base de tota ciència.

On estudies? Algun motiu en particular?

Estudio en la UAB perquè era una de les opcions que tenia en ment abans de fer selectivitat.

Tenies aficions a l'institut relacionades amb la teva carrera?

No tenia cap afició en sí però és un àrea que sempre m'ha atret l'atenció.

T'agrada la teva carrera?

Sí, tot i que és molt diferent a les matemàtiques de l'institut m'agrada bastant.

Quan vas adonar-te que volies fer aquesta carrera?

Encara que és una assignatura que sempre m'ha agradat em vaig adonar que volia estudiar-la quan vam arribar al bloc de geometria a segon de batxillerat.

Quina és la principal diferència que has trobat entre els estudis a batxillerat i a la universitat?

La principal diferència que he trobat és que l'estudi és més independent, és a dir, els professors no estan tan a sobre com a l'institut i has de ser tu qui tingui la iniciativa per entendre tot el que es dona.

Estàs a residència o pis d'estudiants? Per què? Com ha estat l'experiència?

Estic a una espècie de pis d'estudiants gestionat per una empresa del campus. Crec que viure fora és una de les diferències més notables de la vida universitària, ja que has de

fer tot sol el que abans feien els teus pares per tu. A més, compaginar-ho amb l'estudi no és tasca fàcil en la meua experiència. Tot i així és una experiència que recomano molt a tothom que vulgui anar a la universitat.

Vas adaptar-t'hi bé als canvis?

Al principi em va costar habitar-me a tot el que havia de fer però amb un poc de temps m'hi he aconseguit adaptar bé.

Tens plans de futur?

Sí, com ja he dit, un dia m'agradaria ser professor de matemàtiques a la universitat encara que això pot anar canviant al llarg dels meus estudis.

Trobes que és difícil equilibrar els estudis amb el temps lliure?

Quin temps lliure?

Què és el que més t'agrada de la carrera? I de l'experiència universitària?

El que més m'agrada de la carrera és entendre el pensament matemàtic, ja que trobo que és el que es troba darrere del nostre enteniment del món tal i com el coneixem. De l'experiència universitària és conèixer gent d'altres llocs amb la que he pogut formar amistats.

Finalment, com trobes que la pandèmia ha afectat la teva experiència?

Crec que uns estudis tan teòrics com les matemàtiques es veuen molt perjudicats per l'ensenyament en línia, ja que les classes són difícils de seguir i requereixen molta atenció. Tot i així hi ha assignatures com la informàtica que es podrien donar tots els anys en línia pel propi contingut de l'assignatura

Moltes gràcies, Manu!

L'educació inclusiva a Espanya

Per Arnau Mañas i Maria Escandell.

En aquest comentari per la revista del nostre centre, volem explicar una mica com és la llei actual respecte a l'educació inclusiva. En la unitat que estem fent ara mateix a l'assignatura de geografia, estam donant, entre altres, la Constitució Espanyola. Li estem donant molta importància al apartat dels drets dels espanyols, concretament del dret a l'educació dels infants.

Diferents models d'ensenyança a les persones amb discapacitat:

- L'exclusió:

Va ser el primer model que es va seguir amb els joves amb discapacitats, no tenien cap dret a la educació. A l'edat mitjana no eren tractats com humans si no com bojos o delinqüents i abans eren eliminats directament.

- La segregació o separació:

Els joves amb discapacitat rebien una educació amb centres especialitzats però els tenien separats de la resta per norma, no per excepció. Se creia que l'educació era molt més efectiva si es realitzava amb grups homogenis.

- La integració:

Amb aquest model d'ensenyança; en aquest model els alumnes amb discapacitats s'adaptaven a un ritme

“normal” d'ensenyança i s'incorporen a les aules. També hi ha recursos i professionals especialitzats per aquest tipus d'alumnat.

- La inclusió:

L'alumnat té dret a estar a les aules ordinàries on rebran totes les ajudes que ells necessitin per així integrar-se i no separar-los de la resta de l'alumnat.

Ara farem un recorregut pels avanços legislatius més importants respecte a l'educació espanyola.

- Llei Moyano (1857)

Va ser la primera llei educativa que regulava el sistema educatiu espanyol. Respecte als joves amb discapacitat, podem dir que, gràcies a aquesta llei, es començaren a construir algunes escoles específiques per sordmuts i cecs, tot i que només hi havia una a Madrid i una a Barcelona.

Semblen bons avanços, però aquestes escoles només estaven preparades per sordmuts i cecs. No podien atendre ni a discapacitats psicològiques ni qualsevol altre tipus de discapacitat

- Llei General d'Educació (1970)

Amb l'aprovació a Espanya de la Llei General d'Educació i el finançament

L'alumnat de 3r d'ESO de Geografia i Història ha treballat durant el tercer trimestre la Constitució i els Declaració dels drets dels Infants, entre els que trobam el Dret Universal a l'Educació.

de la reforma educativa al 1970, s'organitza i s'estableix per primera vegada l'educació especial al nostre país. Fins llavors aquesta educació tenia un caràcter assistencial i marginal en institucions sense cap regulació. Però aquests alumnes amb discapacitats encara haurien d'anar a escoles específiques per a ells, tot i què, en realitat la majoria dels joves amb discapacitats no anaven a l'escola.

Gràcies a aquesta llei es començaren a construir moltes més escoles especials per aquests alumnes, i es començà a promoure el fet que anaren a l'escola.

- Etapa posterior a la Constitució (1978)

Al 1978 entra en vigor la Constitució actual, que estableix que tothom té dret a una educació, sense cap tipus d'excepció. El mateix any, es produeix un fet molt important, en un informe anomenat Informe Warnock, que proposa directament que tots els alumnes independentment de les seves discapacitats han d'estar a la mateixa aula.

Més tard, gràcies a la LISMI (Ley de Integración Social del Minusválido) al 1982, ja s'estableix definitivament que els alumnes amb discapacitat s'hauran d'integrar al sistema educatiu "normal".

En conclusió, l'educació inclusiva suposa atendre tot l'alumnat sota el paraigua de la diversitat, aspirant a aconseguir una educació de qualitat per a tothom, assegurant el seu accés i permanència, i tractant amb especial èmfasi a aquells que per diferents causes es troben en situacions de vulnerabilitat. Tots els alumnes i les alumnes presenten diferents capacitats, interessos, ritmes d'aprenentatge, expectatives i necessitats, la qual cosa exigeix una atenció diferent per a tothom, no només per a una minoria.

No obstant això, la inclusió no pot quedar circumscrita a l'escolar, ha d'aconseguir també a altres aspectes de la vida quotidiana. Per a això es necessita la implicació de el món de la feina i de la societat en el seu conjunt.

"L'educació inclusiva suposa atendre tot l'alumnat sota el paraigua de la diversitat, aspirant a aconseguir una educació de qualitat per a tothom"

Educació inclusiva

Per Sara Mokhchan i Naiara Requena. 3r ESO D

Hola! Nosaltres som na Sara i na Naiara (3r ESO D) i us volem parlar una mica sobre l'educació inclusiva. Com tots sabem, l'educació és un dret, com diu l'article 27 de la Constitució (títol 1r, capítol II, secció 1a): "Tothom té dret a l'educació, té com a objecte el ple desenvolupament de la personalitat humana en el respecte als principis democràtics de convivència i als drets i a les llibertats fonamentals".

Parlarem sobre els diferents models educatius per l'alumnat d'educació especial. En aquest primer model (exclusió), als joves discapacitats se'ls considera sense cap dret a ser educats. Això ens sembla una pràctica totalment antiquada i incoherent, seria com remuntar-nos a l'Edat Mitjana. La separació és un model molt utilitzat, és una manera de tenir homogeneïtat en les aules, cosa que pot facilitar el repartiment de tasques dels professors i l'organització. Nosaltres pensem que tot i que funciona, és poc moral, ja que haurien de tenir els mateixos drets que els altres.

Un altre model és la integració, en aquest model els alumnes amb discapacitat s'adapten a la resta de la comunitat educativa, s'han d'ajustar a l'ensenyament i l'aprenentatge existent i a l'organització de l'escola. En la nostra opinió veiem aquest model una mica ambigu.

Finalment, l'últim model és el que nosaltres veiem més adequat per a tots, que és la inclusió. Els alumnes que presenten algun tipus de discapacitat tenen tot el dret a estar a les aules ordinàries, i en cap cas és cap privilegi. La diversitat és considerada com un valor educatiu i tots podem aprendre de la heterogeneïtat.

"Tothom té dret a l'educació, té com a objecte el ple desenvolupament de la personalitat humana en el respecte als principis democràtics de convivència i als drets i a les llibertats fonamentals."

EL NOSTRE DRET A L'EDUCACIÓ ÉS TAN INDISCUTIBLE...

... QUE NO HI HA GENS NI MICA D'ESPERANÇA QUE CAP ÀNIMA CARITATIVA ENS EL PRENGUI!

Educació inclusiva

Per Maria Riera i Julia Riera
3r ESO C

"cal que l'escola inclusiva hagi de concretar-se també en una societat inclusiva que valori la diferència com una cosa positiva."

Els alumnes amb algun tipus de discapacitat van estar exclosos de la societat fins a dia d'avui, que han estat inclosos al model educatiu actual.

Es considera una necessitat el fet de aconseguir una escola inclusiva, sense excepcions en l'educació i que contribueixi a l'objectiu desitjat.

Al llarg del temps, les necessitats educatives per a les persones amb alguna discapacitat han tingut diverses etapes, en les quals passen de l'exclusió fins a la inclusió.

Comencem amb la exclusió. Aquest primer model cita que els joves amb discapacitat no tenen ningun dret a cap tipus d'educació. Fins a la meitat del segle XX, es distingiran entre nens «normals» i «anormals». Estaven allunyats de qualsevol accés a l'educació, també incloent l'entrada a una escola.

A continuació la segregació o separació. En Alonso i Araoz defineixen que hi el model segons el qual es considera que l'educació és de major qualitat quan es dona a grups homogenis. La realitat de la societat és diversa i plural, com també tindrien que ser les classes. Seguidament es troba la integració. En aquest tercer model els alumnes amb discapacitat s'adapten a la resta de la comunitat educativa, s'han d'ajustar a l'ensenyança i l'aprenentatge existents i a l'organització de l'escola. Aquest model té com a objectiu l'Educació Especial, en el que hi ha recursos i professionals específics per aquest tipus d'alumnat.

Finalment hi ha la inclusió. Al quart i últim model els alumnes que presenten algun tipus de qualsevol discapacitat tenen tot el dret per a estar a les aules ordinàries, i allí rebran l'atenció especial en cas de necessitar-la.

Altre tema és el trànsit legislatiu fina a la inclusió. Hi ha quatre models de resposta educativa a les necessitats plantejades pels joves que presenten alguna discapacitat. Les opcions anteriors s'utilitza a diferents moments en la societat i l'educació. Més endavant s'explicaran les principals fites legislatives i com s'ha anat abordant la qüestió que ens ocupa en el continu que va de l'exclusió a la inclusió.

La llei de la Institució Pública de 1857, també coneguda com llei de Claudio Moyano, va ser la primera llei educativa que regula la totalitat del sistema educatiu espanyol. En ella van aparèixer les primeres regulacions legislatives en l'educació obligatòria (de 6 a 9 anys) per l'alumnat amb algun tipus de discapacitat molt específica. Al 1917 es van construir les primeres escoles especials per a les persones «anormals», que era la gent amb algun tipus de discapacitat intel·lectual.

La llei General de 1970, és la que va establir per primera vegada l'educació especial al nostre país. El capítol VII es dedica exclusivament a l'Educació Especial i no es refereix solament a joves amb amb discapacitat sinó també als que presenten altes capacitats (superdotats). La manera de atendre'ls, la llei precisa que es farà a centres

especials, per fomentar l'establiment d'unitats de educació especial.

Al 1982 es va publicar la Llei de la Integració Social del Minusvàlid. Més tard, al 1985, es va aprovar el real decret 334 de l'ordenació de l'Educació Especial. En ell es proposen les mesures per a desenvolupar un programa d'integració escolar per a alumnes discapacitats al sistema educatiu general. Al 1978 es promulga la Constitució Espanyola. L'article fonamental referit a l'educació és el 27 i en ell es deixa constància que tothom té dret a l'educació (sense excepcions).

En els últims quaranta anys, doncs, s'ha dut a terme a Espanya un procés que ha anat des de l'educació especial fins a la integració, i posteriorment cap a la inclusió en la qual encara estem treballant ara. Com assenyalava Casanova aquest procés de canvi requereix un fort compromís per part de tots.

Per tant, cal que l'escola inclusiva hagi de concretar-se també en una societat inclusiva que valori la diferència com una cosa positiva. D'això, encara estem una mica lluny d'aconseguir-, però l'escola obligatòriament ha de ser l'avançada de qualsevol transformació de la societat.

Aula UEECO

UN ANY D'EXPERIÈNCIES,
EMOCIONS I CONEIXEMENT.

Sa Colomina va aparèixer al desembre passat a la premsa local amb motiu de les jornades per commemorar el **Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat**. El nostre centre es va afegir així a la **Setmana de l'Esport Adaptat**, promoguda per la Fundació per a l'Esport Balear (FEB) i la Federació d'Esports Adaptats de les Illes Balears (Fesaib).

Durant la jornada, els nostres estudiants tingueren l'oportunitat d'experimentar les dificultats i les sensacions que viuen les persones amb discapacitat practicant, entre d'altres esports, el tir amb arc, dempeus i asseguts, corrent amb antifaç i jugant al 'goalball', que es l'únic esport paralímpic creat específicament per a persones amb discapacitat visual.

CINEMA INCLUSIU

SAPS EL TÍTOL DE LA PEL·LÍCULA?

El protagonista és l'Auggie, un nen de 10 anys, que ha nascut amb una greu malformació a la cara i que s'esforça per encaixar en el món escolar. L'Auggie és un lluitador i vol demostrar a tothom que és un nen com els altres.

Marc, un entrenador professional de bàsquet aturat, ha de entrenar un equip compost per persones amb discapacitat intel·lectual per haver manejat ebri. El que comença com un repte difícil s'acabarà convertint en una lliçó de vida.

Té un coeficient intel·lectual baix i una malaltia que li ha afectat les cames, però aconsegueix, gràcies als seus esforços, convertir-se en heroi de la guerra del Vietnam, membre excel·lent de l'equip de futbol de la universitat, campió de tennis de taula i propietari d'una pròspera empresa de pesca.

El jove Charlie Babbitt (Tom Cruise), un jove egoista que espera heretar una fortuna del seu difunt pare, s'assabenta que el beneficiari serà el seu desconegut germà Raymond (Dustin Hoffman), un home autista amb una habilitat especial per a certs temes relacionat amb la memòria i els números.

La història està basada en la vida de Philippe Pozzo di Borgo, tetraplègic des del 1993, i la seva relació amb Abdel Yasmin Sellou, el seu ajudant personal.

Relat biogràfic del pintor i escriptor irlandès Christy Brown. Afligit de paràlisi cerebral, gràcies a la seva tenacitat i l'incondicional suport de la seva mare, va aconseguir superar tots els obstacles que impediien la seva integració en la societat.

Patricia González (1r ESO D)

Laura Rodríguez Tur (1r ESO D)

Laura Rodríguez Tur (1r ESO D)

REINSERCIÓ AL SISTEMA EDUCATIU GRÀCIES A LA FP BÀSICA

En el curso de la ESO no me sentía importante y tampoco me sentía valorado. En la FPB me siento una nueva persona y ahora estoy más motivado.

Antes en la ESO me sentía, no sé, estancado, perdido e incluso desganado. Ahora en la FPB me siento bien, siento que pertenezco aquí.

Antes me sentía agobiado, pero ahora me siento mejor.

Al principio de la FPB me sentía algo preocupado, ya que no conocía como serían las dinámicas de clase, acababa de salir de tercero de la ESO y estaba quemado, estresado y agobiado. Pero ahora en el tercer trimestre me siento tranquilo y algo más a gusto y contento conmigo mismo.

Antes, en la ESO no hacía nada en clase y me amargaba. Ahora en la FPB de informática me siento más a gusto y voy a cumplir mis objetivos.

Antes me sentía desmotivado y cansado, ahora sólo estoy cansado.

Antes cuando estaba en la ESO no me sentía motivado, también me sentía fuera de lugar porque en cada clase he estado con malos rollos siempre. Ahora en la FPB me siento más motivado.

En la ESO no me sentía bien, no quería ni que pasaran los días para no tener que ir a recoger las notas. Ahora en la FPB me siento trabajando como un profesional con motivación para venir, no payasadas, muy bien.

Antes en la ESO me sentía sin motivación por los estudios, pero tenía unos compañeros que me hacían sentir a gusto. En la FPB tengo mucha más motivación por estudiar y ser "algo" en un futuro y mis compañeros son inmejorables.

**Una vegada més el nostre alumnat ens ha emocionat.
comprovar que han recuperat la confiança i es veuen capaços, és el regal
més bonic que ens poden fer.**

GRÀCIES ESTIMATS!!!

L'evolució del paper de la dona a la societat

El paper de la dona en la societat ha evolucionat positivament al llarg dels anys, però, avui dia la dona continua lluitant per la igualtat.

Anys enrere, la dona no tenia cap importància dins de la societat. El seu únic càrrec era cuidar dels fills i de la llar. No podia votar i tampoc podia ocupar càrrecs públics. Però, poc a poc, el seu paper dins de la societat ha anat evolucionant de manera favorable. Amb el pas del temps, les dones hem aconseguit ocupar el lloc que ens mereixen dins de la societat, i gràcies a la nostra lluita constant hem aconseguit tenir els mateixos drets que els homes. No obstant, la desigualtat entre homes i dones continua present avui dia i per aquesta raó, la nostra lluita encara preval.

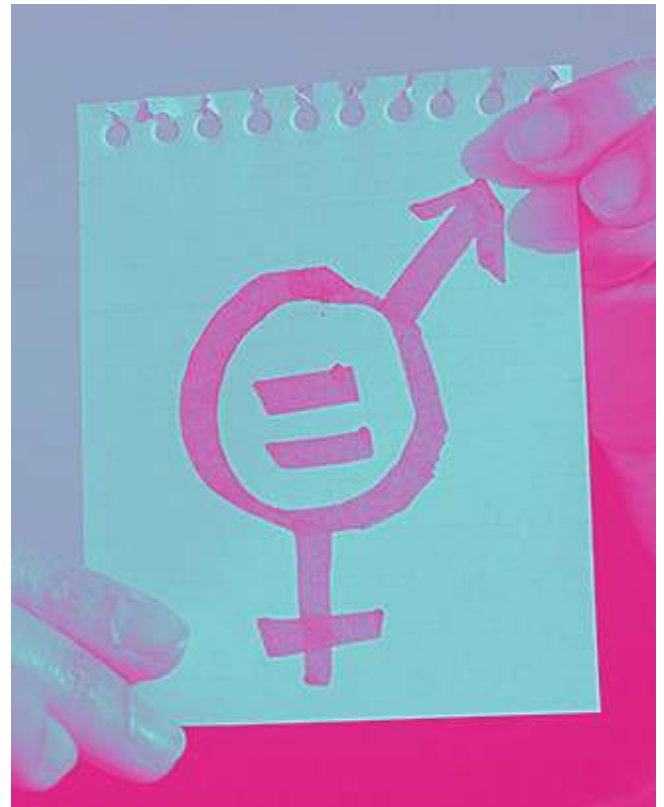
Actualment, les dones tenim l'oportunitat de participar dins de les activitats econòmiques, socials, científiques i culturals, llocs que abans eren oberts només per als homes. Un altre fet molt important és que cada vegada hi ha més respecte cap a la dona, la qual ha de ser lliure de prendre les seves pròpies decisions i capaç de fer tot el que es proposa, ja que el fet de ser dona no ens ha de fer ser més dèbils i covards.

Tot comptat i debatut, la dona cada vegada juga un paper més important dins de la societat, tot i que encara existeixen desigualtats entre l'home i la dona.

SARA CÓRDOBA 2n BATX A

La dona, des d'un punt de vista molt occidental i, especialment, des de l'assentament del cristianisme, ha estat en inferioritat respecte a l'home per estereotips i pensament infundamentats que provocaren el fet que, amb el transcurs dels anys, el feminisme hagi lluitat pels drets de les dones fins avui dia, tot i que, en l'actualitat, encara continua sent necessari.

Per començar, tenint en compte que biològicament i antropològicament no existeixen dos gèneres de forma natural, sinó que són una conveniència social.

I per a poder organitzar-nos i entendre'ns millor, cosa la qual està bé i és necessària, és injust que una part del binarisme siga vist de forma errònia com diferent o, fins i tot, inferior, i és per això que, amb la lluita feminista, que començà abans que la paraula en si existeixi, ha fet que les dones aconsegueixen una sèrie de drets bàsics que les deixava en la mateixa igualtat de condicions a nivell judicial, però a nivell social, de com les percebem, continua havent una gran desigualtat. Per exemple, en el fet que hagi poca representativitat femenina en àmbits com els esportius degut a la falta de visibilitat que, junt amb “el sostre de vidre”, desemboquen en la bretxa salarial.

Tot comptat i debatut, el paper de la dona en la societat ha evolucionat de manera positiva a nivell judicial, però encara queda molt per fer respecte a la igualtat social.

ÁNGEL GUERRERO 2n BATX B

NO HAY PLANETA B

Solo tenemos un planeta y no lo cuidamos como deberíamos. No nos damos cuenta del daño que le estamos haciendo con nuestros actos y que si lo destruimos no tenemos otro planeta para vivir.

Si no tomamos consciencia de que es uno el planeta que tenemos y que si hacemos las cosas mal no hay vuelta atrás, nos quedaremos sin un lugar donde vivir.

Creo que entre todos tenemos que colaborar para cuidar bien nuestro planeta y para que las generaciones futuras puedan heredar el que hemos conocido hasta ahora, con todos los recursos necesarios y sin contaminación.

A largo plazo los recursos que nos da la naturaleza se extinguirán, ya que la población no deja de aumentar, mientras que los recursos que nos ofrece la tierra siguen siendo los mismos. Tenemos que empezar cuanto antes a buscar alternativas para poder mantener el planeta en buen estado, como parar de talar árboles en exceso, evitar usar los vehículos que funcionan con gasolina, dejar de usar el plástico y si usamos reutilizarlo de alguna manera, reutilizar las cosas lo máximo posible y cuando no se pueda más, reciclarlo.

La deforestación está acabando con los bosques y, por tanto, con los animales que viven en él, el calentamiento global, el deterioro de la capa de ozono, la contaminación ambiental y del mar, hacen que los recursos de que disponemos cada vez sean menos y de menor calidad. No sabemos si los alimentos que consumimos son aptos para nuestro bienestar, por todo lo anterior, esto lleva a que las personas puedan contraer enfermedades y cada vez tengamos más alergias e intolerancias a alguno de ellos. Así mismo la contaminación del aire puede provocar enfermedades también.

En poco tiempo hemos avanzado en tecnología algo impensable, sin embargo en lo realmente importante, que es responder al grito de ayuda que nos envía nuestro planeta, parece que no le damos tanta importancia.

Hemos llegado a un punto en el que la utilización del plástico es prácticamente inevitable, parece mentira lo rápido que se instaló en nuestra vida diaria y lo complicado que se está haciendo deshacerse de él. Es verdad que se está intentando buscar alternativas, pero se hace de forma muy lenta y parece algo casi imposible. Al ser tan lento, cuanto antes se empiece a llevar a cabo, mejor.

Por poner un ejemplo, el caso de las bolsas de plástico cuando vamos al supermercado, en lugar de desaparecer por completo y que lleves las tuyas propias de tela, reutilizables, nos las venden y además promocionando al supermercado en cuestión. Otro ejemplo muy concreto y que me parece muy curioso es el caso de las hueveras, que de toda la vida han sido de cartón y de hecho algunas siguen siendo así, pero hay otras muchas que no sólo llevan la tapa de plástico sino que encima van envueltas por plástico también. Como estos podría enumerar muchos más ejemplos.

Como conclusión podría decir que o nos concienciamos y empezamos a colaborar todos para arreglar el problema o vamos a acabar con nuestro planeta, dejando a nuestros hijos un planeta devastado y prácticamente sin vida.

Paola Roig Molina, 2n F

Guanyadora del **Concurs de Relat Escolar d'Onda Cero 2021: No hay Planeta B**, en la categoría B, per alumnat de 1r i 2n d'ESO.

Il·lustració: Ximena Domínguez, 1r A

"Hem vingut a tombar les fronteres"

CAMINEM LLUNY. DOCTOR PRATS

ESCANEJA'M!

El Planeta Terra ha deixat de seguir-te

La Terra ens està advertint, la Terra necessita ajuda i per això el passat 26/27 de setembre de 2020 es va celebrar el **I FÒRUM MARÍ D'EIVISSA I FORMENTERA**, al qual hem tingut oportunitat d'assistir els alumnes de primer de Batxillerat Científic.

Només entrar a les instal·lacions vàrem poder observar diferents seccions on disposaven diferents materials ecològics, biodegradables.

A l'interior també hi havia una galeria d'art on vàrem veure diferents obres molt interessants.

Una vegada dins l'auditori, vàrem tenir la sort d'escoltar diversos activistes com els següents:

La primera sessió va tractar sobre les reserves marines, on activistes com Miquel Sunyer i Pierre-Yves Cousteau van parlar sobre els projectes que duen a terme:

Miquel Sunyer ens va explicar el seu projecte **"Vies Braves"** que consisteix a crear espais marins protegits per a la pràctica d'esports i per evitar la contaminació dels vaixells.

Pierre-Yves Cousteau ens va contar sobre el seu projecte **"Cousteau Divers"** que consisteix a crear reserves marines per evitar la destrucció de la flora i fauna marítima per culpa de la pesca.

La segona sessió va ser sobre la contaminació dels plàstics a la mar i les maneres de reutilitzar-los. Els activistes que van participar en aquesta sessió varen ser Von Hernandez, Eugenia Skoufi i Javier Goyeneche.

Von Hernandez, activista filipí de l'organització **"Break Free From Plastics"**, ens va explicar sobre la problemàtica derivada de la contaminació per plàstics a Àsia i va fer èmfasi sobre la situació actual de contaminació a la Terra.

Eugenia Skoufi ens va parlar sobre el seu projecte **"Ecological Recycling Society"** que consisteix a salvar les platges de Grècia. Javier Goyeneche, fundador de **"Ecoalf"**, ens va mostrar la seva línia de roba feta amb materials reciclats.

La tercera sessió tractà sobre l'aigua i la contaminació que hi pateix. En aquesta sessió van participar els activistes Manu San Félix i Pedro Puigdengoles. Manu San Félix, ens parlà sobre la situació actual de la posidònia, com podem ajudar-la i com donant-nos tant, demana tan poc (només la puresa de l'aigua).

Alumnes de 1r batxillerat A (2019-2020) Dani Portas, Ingrid de Lima, Gala Garcia i Claudia Manuel

Jardins verticals

HA ARRIBAT LA PRIMAVERA

Amb l'arribada d'aquesta estació, l'institut Sa Colomina ha pensat de crear uns jardins de senzilla confecció on els alumnes poguessin participar en la seva elaboració.

L'institut Sa Colomina, mitjançant la Comissió de Medi Ambient del Centre, ha posat en marxa la iniciativa de crear un jardí vertical als murs del pati.

Els alumnes, els vertaders protagonistes.

La idea ha pogut portar-se a terme gràcies a l'alumnat del Centre que ha col·laborat en la seva creació des de la base.

Com s'ha fet?

En un determinat moment, sorgeix la idea de crear un jardí vertical en el nostre institut; a semblança d'iniciatives similars d'altres centres educatius.

Coordïnats per la Comissió de Medi Ambient, diferents departaments i tutors de l'institut s'impliquen en la iniciativa.

Els alumnes han confeccionat, com a projecte de l'assignatura de Tecnologia, l'entramat que contindrà les plantes, tenint en compte el drenatge, la subjecció de la terra, mesures...

Quant a les plantes sembrades, s'han elegit espècies mediterrànies i d'altres que aferressin fàcilment, poguessin tenir un caire educatiu i a la vegada alegrassin les parets dels murs on s'han decidit localitzar.

Els resultats s'observen a les diferents fotografies que hi afegim. Què us semblen?

Netejam Ses Feixes

El dimecres 18 de maig el grup de **1r ESO D** va fer una sortida a Ses Feixes i vàrem aprofitar la sortida per recollir fems i netejar un poc Eivissa.

Per fer l'activitat una mica més divertida, abans de sortir vàrem fer quatre grups de cinc persones. La nostra professora va donar una bossa de brossa a cada grup i un estri per recollir fems; l'equip que més fems agafava, guanyava el concurs.

Encara que el premi no era molt gros (només va ser un aplaudiment de la resta de companys) tots vàrem intentar fer el millor i recollir el màxim de fems.

Una vegada que arribàrem allí, la nostra professora ens va fer reflexionar sobre Ses Feixes i cada grup vàrem haver de cercar informació. A continuació explicarem les preguntes que ens han paregut més interessants per compartir amb vosaltres:

- **Com van sorgir Ses Feixes? I per a què serveixen?**

Els púnics varen crear Ses Feixes però, els àrabs varen continuar creant-les i les varen finalitzar.

Aquesta zona humida representa una important àrea d'hivernada i lloc de descans per a moltes aus migratòries i constitueix a la vegada un refugi clau: el aiguamolls, sostenen una gran varietat de fauna i flora i hi inclouen varietats poc comunes de ratpenats, rèptils i més de 140 espècies d'aus.

- **Per què es varen abandonar Ses Feixes?**

Ses Feixes es varen abandonar perquè la gent va haver d'anar-se'n del camp per anar a la ciutat a causa del canvi social que s'estava vivint. Cada vegada la vida rural donava menys interès i les societats s'instal·laven a prop de les ciutats per tenir treballs més moderns.

- **Com són Ses Feixes?**

Això es fa en terrenys de muntanya o simplement costeruts. Les feixes acostumen a ser relativament planes, horitzontals i poden o no estar sostingudes per talussos o parets, generalment de pedra seca. Quan les feixes formen part d'un sistema de feixes han de disposar d'un drenatge que permet l'evacuació dels excedents de pluja. Ses feixes són una planura al·luvial argilosa d'Eivissa formada a la part interior de les badies de Vila i Talamanca, on aboca la conca de la Sèquia Llawanera. Antigament aquesta era una zona humida del litoral, d'aigües dolces i salabroses, sobre la qual es va produir un assentament agrícola de regadiu molt antic.

- **Per què no es té cura de Ses Feixes?**

Fa molt, de temps a ses feixes, treballava molta gent, que es dedicava a tenir cura de ses feixes, perquè havien de controlar l'aigua, ja, que si l'aigua pujava o baixava i no estava al nivell adequat, el cultiu que tenen es marcia (moria). Van anar passant els anys, fins que arribat un dia, no hi havia ningú que els cuidara.

NOTÍCIES

- **Què tenen d'especial Ses Feixes?**

És un lloc on hi ha gran nombre d'aus, més de 140 espècies, que viuen a criar i és un sistema de regadiu que aprofita l'aigua del mar, així, els canals, d'entre un metre i mig i tres metres d'amplada aproximadament, delimiten petites parcel·les de terra, anomenades feixes, per les quals circulava l'aigua. Aquest sistema de rec de baix cap amunt permet fins fa unes dècades la producció de verdures i altres productes de regadiu, com remolatxa i moniato.

Com a conclusió podem dir que, després que aquest curs hagi estat tan complicat, ens ha agradat molt tenir la possibilitat de fer aquesta petita sortida. A més, ens ha agradat molt poder ajudar al medi ambient fent una recollida tan grossa de fems.

Pel que fa a l'EcoAula, considerem que hem treballat molt el concurs. Setmana a setmana ens hem esforçat en presentar notícies, recollir taps, decorar l'aula íntegrament amb material reciclats, etc. Tot i que vàrem organitzar aquesta sortida amb la intenció de guanyar dos punts decisius que ens proclamen guanyadors absoluts del concurs, ara també podem dir que, guanyem o no, ens ha agradat molt poder esforçar-nos tots junts amb un únic objectiu.

**"guanyem o no, ens ha
agradat molt poder
esforçar-nos tots junts amb
un únic objectiu"**

EXCURSIÓ A SES FEIXES

El día 15 de març de 2021 vaig anar amb la meua classe a ses Feixes per fer una excursió en la qual vàrem fer varies coses com per exemple caminar, veure granotes, agafar plàstics amb unes pinces especials amb les quals vàrem omplir dues bosses de fems que després vàrem llençar al fems a part de que hi havia una noia que ens explicava coses sobre les construccions que han fet els humans artificials damunt l'aigua i vàrem passar per un lloc que a un costat era aigua i a l'altre era platja i em va agradar molt i em va parèixer molt interessant, els cultius que hi havia que era la posidònia viva, la morta, la que estava a la costa i les dunes de sorra que feien que no arribi l'aigua salada que feia que els cultius es morin, també ens va ensenyar com movien les aigües els musulmans i que feien per absorbir l'aigua els cultius per què ho feien per davall amb tubs de roques que havien de netejar de poc en poc i al final es varen abandonar i es va quedar tot ple de canyes i ens va posar un exemple de com pujava l'aigua per regar els cultius i ens va posar un exemple amb un paper i cafè i d'on arribava l'aigua dolça, quasi al final de l'excursió ens vàrem fer una foto amb les bosses de fems i amb l'al·lota que ens explicava tot i després en tornar a classe tots estàvem cansats molt cansats.

Porta que utilitzaven els musulmans perquè no s'escapin els animals que tenien (tenien porta però ja no).

Aitor Bautista García 1r ESO A

Ses Feixes antigament servien per alimentar a tot el poble, al costat estava la platja i la sal és dolenta per Ses Feixes, les algues serveixen per filtrar la sal i així no els fa tant de mal.

A l'excursió varen estar recollint fems per reciclar un poc. Davall de Ses Feixes hi ha uns tubs que servien perquè la terra estigui humida constantment, ses feixes es varen començar a abandonar per causa de que hi havia molts de mosquits que transmeten una malaltia que te podia arribar a matar tot per causa de que no es feien nets els tubs de pedra. El port d'Eivissa es va fer artificialment.

Eva Ramon Tur 1r ESO A

parlam en català, parla'm en català

COMISSIÓ DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA
IES SA COLOMINA

L'IES Sa Colomina d'Eivissa ha estat guardonat amb el primer premi (Categoria global) dels «Premis Centres Educatius vers el desenvolupament sostenible» organitzats per la Conselleria de Medi Ambient i Territori del Govern de les Illes Balears i dotat amb 3000€.

Es tracta d'un reconeixement a la tasca feta al llarg d'anys a l'institut encaminada a aconseguir un centre educatiu més respectuós amb el medi ambient, posant en marxa iniciatives relatives al reciclatge de residus, a la utilització d'energies renovables i elements de baix consum, estalvi d'aigua, neteja del paisatge... i sempre des de la conscienciació del nostre alumnat.

Cal agrair la implicació de l'APIMA del centre en el desenvolupament d'aquest projecte.

CMA de l'IES Sa Colomina.

L'IES SA Colomina ha participat, durant els dies 13 i 14 de maig i a l'IES Manacor, en el **BalearSkills 2021** en la modalitat de Administració de Sistemes en Xarxa. L'alumne participant que ha representat al centre ha estat **Carlos Tur Prats** que ha aconseguit la 3a posició. Els BalearSkills és una competició autonòmica on participen alumnes dels diferents centres educatius de Formació Professional de les Illes Balears. Els guanyadors de cada modalitat seran els representants balears a la competició nacional SpainSkills que se celebrarà al desembre de 2021 a Madrid.

Angelina Sofia Annunziata Acasio, de 1r d'ESO A, ha guanyat el concurs de fotografia 2021, de la Comissió de Medi Ambient, amb "El bosc sota núvols de foc". Enhorabona, Angelina!

El Programa **Plàstics 0** ve organitzat pel GEN i mitjançant la informació que es recull, el CSIC està investigant sobre la procedència dels plàstics que arriben a les nostres costes.

L'IES Sa Colomina recull mostres sobre la platja de Ses Figueretes, mostres que són classificades en microplàstics, mesoplàstics... Aquestes mostres i el seu significat són enviats als científics i a partir d'ells es poden extreure conclusions importants per a tots.

Eivissa és un dels indrets que ha enviat més material per poder estudiar.

Estam orgullosos de participar en el Programa!

El bosc sota núvols de foc

REFLEXIONEM

APADRINAR UN AVI

En castellà estem fent un treball sobre apadrinar un avi i la veritat és que els avis són molt simpàtics i estem aprenent coses d'ells sobre la Segona Guerra Mundial i com era fa molt de temps en la seva època. En el treball hem d'escriure'ls cartes preguntant-los sobre coses que feien en la seva infància i elles ens responen amb una altra carta feta per la seva cuidadora de la residència perquè la majoria ja no saben escriure, i és divertit parlar amb elles i aprendre coses noves. Al Nadal cadascú va felicitar l'àvia que li havia tocat. Una curiositat que hi ha, és que de les 10 àvies, totes s'anomenen Maria.

CLAUDIA DAIRA GALEA

MEDI AMBIENT A EIVISSA

A Eivissa la situació mediambiental és preocupant, perquè la gent tira molt de fems al terra que després van a la mar. Però ara molta gent està intentant que millori tot, els instituts fan concursos per a què reciclen, la gent està tirant més al contenidor que toca, estan posant cartells per reciclar, als restaurants el menjar que sobra el donen a la gent que no té per menjar i així no llençar a la paperera el menjar que sobra. La situació està millorant molt gràcies a aquestes coses que fan un petit pas cada dia i fa que la gent pensi en el medi ambient i que faci un canvi petit a la hora de tirar els fems.

JAIME BAOS SERRA

NOU CONTENIDOR

A Eivissa han fet un nou contenidor, el contenidor marró. Aquest nou contenidor s'ha instal·lat a la major part d'Eivissa. El nou contenidor serveix per la matèria orgànica, i així no llençar tantes coses al contenidor negre, i així aconseguir que Eivissa cada vegada estigui més neta. Aquesta iniciativa l'ha portada a terme el govern espanyol, on en cada lloc d'Espanya introdueix un contenidor marró, però el que tot el món es pregunta és què poden llençar en aquell contenidor. Servirà per llençar pell del menjar sobrant, pinyols de fruita. A la gent d'Eivissa els agrada molt el nou contenidor

DANIEL RUIZ BAOS

Il·lustració: Assia el Fakir, 1r A

EL MEDI AMBIENT

Avui en dia el medi no està molt cuidat ja que els éssers humans construïm en ell i no aprofitem les energies renovables. Si els éssers humans no existiren tot seria més verd i bonic, i els animals viurien millor, molts d'ells no s'haurien extinguit. Però com que no podem deixar d'existir cal contribuir a cuidar-lo, podem utilitzar energies renovables com el vent, l'aigua... No hem de construir si no és necessari, ja que construint gastam moltes màquines i agafam boscos, també cal que reciclem i no llençem el fems per terra. Es poden fer moltes coses més però això és el principal, encara que també podem comprar menjar de Km 0 i així no gastarien tants de transports.

Així que siguem ecologistes i cuidem del medi ambient!!!

LAURA ROIG ULL

**Si és
tòxic,
no és
amor**

RELACIONES TÓXICAS EN LA FICCIÓN

per Ángel Guerrero, 2n Batx B

Las relaciones humanas han sido algo que se ha tratado siempre en las obras de ficción de una forma u otra, desde un tierno libro de romance del siglo XIX hasta una bonita historia amistad en una serie actual. Sin embargo, durante siglos los humanos hemos repetido conductas que en lugar de favorecer dichas relaciones, las destruyen por completo, y eso lo hemos reflejado en la ficción. Es ahí donde aparecen las relaciones tóxicas, que son unos modelos de comportamiento que no hacen ningún bien a nadie, pero aun así se nos muestran como algo normal e incluso deseable. Es por eso que con este artículo pretendo denunciar esas conductas usando ejemplos que podamos encontrar fácilmente en alguna serie, libro, cómic,... y así añadir mi granito de arena a que desaparezcan.

Sin ir más lejos, la relación tóxica más famosa podría verse en **“Romeo y Julieta”**, una supuesta historia de amor que nos la han vendido como la más hermosa del mundo cuando, en realidad, no deja de ser la historia de un chico que se obsesiona con una desconocida hasta llevar a ambos por el camino del suicidio, y eso es de todo menos romántico. Y es que hemos mamado estas relaciones desde pequeños, sino véase “La bella y la bestia” de Disney que, aunque su mensaje sea “la belleza está en el interior”, la otra cara de la moneda es que es una historia que justifica que tienes que aguantar a un tío, una bestia, atendiendo a la esperanza de que éste algún día cambie, aunque te haya secuestrado, encerrado, chillado, etc. Ya que, desgraciadamente, una persona no puede cambiar a otra por el mágico poder del amor.

Tonari no Kaibutsu-kun

Otro ejemplo así podría verse en el anime de **“Tonari no Kaibutsu-kun”**, también llamada **“My little monster”**, en el cual una joven acaba desarrollando una relación nada creíble con un chico problemático que la acosa, la trata como un objeto e incluso la amenaza con violarla. Y me resulta inconcebible que he llegado a oír gente que dice que él nunca llegaría a cumplir sus amenazas, cosa que pongo en duda, pero aun así ¿es normal que alguien a quien quieres te diga algo así?

Y es que parece que este tipo de conductas se repiten y romantizan una y otra vez. El mejor ejemplo de violencia doméstica que se me viene a la mente sería la pareja principal de **“Junjou Romántica”**, un anime y manga muy querido a pesar de que es una historia que hacer ver bonito el hecho de que alguien te aparte de tus seres queridos, que no te deje ir con otras personas sin su consentimiento, te secuestre y te viole repetidas veces. Y digo que es la mejor representación de violencia doméstica porque en una escena donde Usagi pareció tener consciencia de sus actos y admitió ser el maltratador que era, Misaki tenía ya tan comida la cabeza por el también constante maltrato psicológico que acabó echándose así mismo la culpa de todo, y eso es simplemente detestable. Y es que parece ser que las relaciones homosexuales en el anime-manga tienen el permiso de poner todos los elementos más tóxicos del mundo y, aun así, que nadie diga nada por es una historia gay y no importa según el público que consume estas historias.

Todo esto viene a causa del mito del amor romántico, que son esas ideas que nos han metido en la cabeza de que el amor lo puede todo y que podemos vivir por y para ese sentimiento.

Otra historia muy famosa que se ha dulcificado mucho es la película “**Grease**”, donde se nos muestra como algo bonito que Sandy tenga que cambiar toda su personalidad para poder estar con Danny, cuando se veía perfectamente que era él quien quería comportarse de forma romántica con Sandy, pero cuando venían sus amigos tenía que mostrarse como el machito heterosexual que supuestamente debía ser, y el final no deja de ser una conclusión donde dos personas entablan un amor pero con una identidad que no es la suya verdadera, y eso es muy triste.

Por otro lado, tenemos las películas de “**Crepúsculo**”, donde se normalizan el acoso y control que Edward y Jacob ejercen sobre Bella, como cuando el vampiro iba a mirarla dormir por las noches o cuando le sabotó el coche. Y en el caso del hombre-lobo, la creadora intenta justificar su acoso inventándose una especie de impronta que tienen ellos hacia otras personas. Incluso llega a haber una escena en donde Jacob se propone a tirarse por un barranco cuando Bella le rechaza, y me parece asqueroso que se banalice el suicidio a una simple rabieta de niño pequeño.

Otro aspecto que se tiende a romantizar mucho es la obsesión, y usaré como ejemplo una de las historias de amor más famosas de los últimos tiempos: la de **“Llámame por tu nombre”**. En este libro (en el libro, no en la película), hacen ver como un tierno amor de verano el hecho de que el protagonista Elio piense día y noche en Oliver, llegando a tener pensamientos dignos de un psicópata e incluso llegando a niveles necrófilos o de forzarlo a mantener relaciones sexuales. Y cuando al final se acaba el verano y Oliver tiene que regresar a su país, Elio sigue metido en su obsesión y durante años enteros no es capaz de volver a sentir nada por esa obsesión que lo mantiene cautivo.

Exactamente lo mismo pasa en el manga y película de **“5 centímetros por segundo”**, en donde el protagonista Takaki echa a perder su vida y cae en la depresión por un amor de la infancia que presuntamente no puede olvidar, y la obra nos lo muestra como un iluso que cree en el poder mágico del amor y que tiene que aprender a vivir a marchas forzadas, pero nunca muestra el error de caer en esa obsesión por la que debería asistir a un psicólogo.

En el anime de **“Zero no Tsukaima”**, la pareja protagonista, Louise y Saito, es cuanto menos horrible, pues ella siempre trata a Saito como un perro al que poder azotarlo con un látigo (literalmente) incluso cuando se confiesan su amor mutuamente, ya que Louise es una niña egoísta, malcriada y celosa que no sabe llevar una relación. Y lo peor es que todo esto te lo muestran como algo cómico y sin importancia. Su romance se basa en un quiero y no puedo en el que ambos se hacen daño el uno al otro.

Pero he estado hablando mucho de relaciones amorosas, y eso no está mal, pues es lo que más abunda, pero nunca se mencionan las relaciones de amistad tóxicas, cuando también hay bastantes.

Sin ir más lejos, en la serie y películas de **“Doraemon”**, Gigante y Suneo le hacen bullying constantemente a Nobita y, si bien acaban llevándose su merecido, en muchas ocasiones, en especial en las películas, los han tratado como los mejores amigos que existen, lo cual es preocupante teniendo en cuenta que esta serie va dirigida a niños.

Y otro ejemplo podría verse en la famosísima serie de **“¡Carly”**, en donde Sam también le hace un bullying constante a Freddie, y aun así siguen juntos e incluso llegan a enamorarse.

Y para acabar con toda esta verborrea de ejemplos, he querido dejar la que es posiblemente la relación más tóxica de la historia de la ficción, la cual es la compuesta por Yuno y Yukki del anime **“Mirai Nikki”**, en donde una psicópata genocida se obsesiona de un compañero de clase; le controla, lo manipula, mata a sus seres queridos, lo intenta matar a él, y aun así el anime acaba con ellos “enamorados” bajo esa horrible premisa de “te he hecho daño porque te amo”. Y para la guinda del pastel, cuando al final Yukki pierde a Yuno, este ha creado una dependencia emocional tan profunda que literalmente no se vuelve a levantar para hacer nada porque ella ya no está. ¿En serio hay gente que puede ver esto como algo bonito?

Aun con todo lo dicho, hay gente que todavía ve estas y otras parejas como lo más hermoso del universo, y eso es a causa de la interiorización por todo lo que hemos mamado desde pequeños, como bien he dicho antes. Pero ojo, no estoy diciendo que no se deban reflejar estas conductas en las obras de ficción, ya que al fin y al cabo existen en la realidad. Que Palermo sea un machista en **“La casa de papel”** no hace que la serie sea machista ni nos mete ideas misóginas en la cabeza, pues lo muestra como un error del personaje. El problema está cuando las obras justifican y normalizan estos comportamientos, que no es lo mismo que exponerlos.

Por suerte, sí hay ejemplos que hacen las cosas bien.

En **“Merlí”**, la relación de Joan y Mónica es tremendamente tóxica, pues él es un controlador y un celoso compulsivo, pero la serie no lo justifica, y Mónica acaba dejando a Joan reprochándole todo lo que es.

El mensaje que quiere transmitir el anime de **“School days”** es, como bien dice, “se recoge lo que se siembra”. Sus personajes hacen cosas deplorables en nombre de su supuesto amor, pero la obra no los perdona y les da un final tan horrible como sus actos.

O, sin ir más lejos, en la serie **“You”**, que es una de las mejores críticas al amor romántico que he visto nunca, en donde el protagonista es un psicópata que actúa como lo han hecho muchos de los personajes que he mencionado al principio, pero aquí no lo romantizan y su relación con su interés amoroso acaba con un final coherente, crudo y realista.

Aunque por supuesto también hay ejemplos de parejas sanas, y deberían ser estas las que nos muestren de forma romántica. Como en el anime de **“Yuri on ice”**, en donde el protagonista Yuri acaba desarrollando una relación amorosa con su entrenador de patinaje sobre hielo, y este amor transcurre de forma tierna sin forzar nada, en una relación donde uno aprende del otro y se complementan a la perfección. ¿Por qué no se ven más parejas así?

Mirai Nikki

You

5 centímetros por segundo

Citrus

Lovely Complex

Yuri on ice

Doraemon

Zero no Tsukaima

En “**Steven Universe**” la pareja conformada por Rubí y Zafiro es excelente. Por supuesto que tienen sus desacuerdos y riñas como cualquier pareja, pero nunca se faltan el respeto y su compatibilidad es admirable, demostrándose siempre el amor que sienten mutuamente de una forma que sólo ellas saben.

En “**Sakura Card Captor**”, un personaje femenino llamado Tomoyo está enamorado de su mejor amiga Sakura, pero ya está. Tomoyo nunca intenta forzar a Sakura para que la quiera, y además la ayuda con sus propias relaciones, pues ella se siente feliz estando a su lado, sin hacerle nunca daño ni a ella ni a sí misma.

Y he querido dejar como último ejemplo el que yo considero que es de los mejores romances que he leído yo en mi vida, y ese es el compuesto por Mr Tamburino y Elvis del libro “**Malaherba**”, donde se nos muestra el florecer del primer amor desde la perspectiva más pura posible: la infantil. Son dos chicos se nunca se tratan de manera posesiva y saben que ninguno quiere dañar al otro, porque se quieren de verdad, y es precioso ver cómo se sienten mejor cuando están juntos, pero nunca se olvidan de ellos mismos como personas autónomas. En definitiva, se aman de la manera más sana posible, pues como bien dijo alguien una vez: “El amor es como una flor. Tienes que cuidarla, pero no asfixiarla, no dañarla, no quitarle pétalos porque no te gustan. Tienes que verla crecer de esa forma, admirando su belleza y brindando lo mejor de ti para que madure de la forma más hermosa posible”.

Aun así, todavía hay un gran número de creadores y empresas que siguen confiando en el mito del amor romántico, que siguen disfrazando toxicidad de amor, y para detenerlo deberíamos tener una mirada más crítica. Visibilizar y apoyar las relaciones que hacen las cosas bien, y dejar de seguir promoviendo y romantizando conductas nocivas. El amor es hermoso, siempre y cuando sea sano.

“El amor es
hermoso,
siempre y
cuando sea
sano”

Steven Universe

UNA CONVERSA AMB ÀNGEL GUERRERO I NOËL VICENS BOILEAU, A
PROPÒSIT DE LA PUBLICACIÓ DE **DIBUJA MI CORAZÓN** I **A-TOPOS**.

PER ES SAC

"ESCRIVIM PER SER LLEGITS"

Àngel Guerrero Navarro, als seus 18 anys, ha acabat 2n de batxillerat i en res serà estudiant de Dret. De moment, ha publicat amb l'editorial Mr.Momo la seva primera novel·la, **Dibuja mi corazón**, que cerca, com explica ell mateix, "ser un homenatge a l'amistat però també una crida a la normalització de la igualtat de gènere i a la necessitat de donar visibilitat al col·lectiu homosexual, principalment entre els més joves».

Noël Vicens Boileau, professor de Filosofia al nostre centre i apassionat per les novel·les de ciència-ficció distòpiques amb to polític ha publicat, per la seva banda, **A-tòpos** (Ediciones Alféizar), novel·la política sobre la deriva autoritària d'un estat, fortament influïda per la seva experiència al 15M. De la utopia personal a la distopia col·lectiva.

ES SAC: Per què escriure? L'escriptura és un procés comunicatiu que implica un esforç de gran envergadura. Què volíeu comunicar al món?

Àngel: Crec que una de les raons per les quals escrivim és per a nosaltres mateixos, però donar-li forma a aquella història que ens ronda al cap i, en molts de casos, pot ser, fins i tot, terapèutic, sinó gairebé sempre en major o menor mesura.

D'altra banda, també escrivim, almenys els que tenim intenció de publicar un llibre, per a ser llegits, perquè volem comunicar un missatge que conté la història o simplement entretenir el lector, fer-li passar una bona estona a canvi d'una compensació monetària.

Noël: Efectivament, escrivim per a ser llegits. L'escriptor sent la necessitat imperiosa de plasmar sobre el paper una idea, una trama, uns personatges i, en definitiva, una història que creu que mereix ser llegida.

El procés creatiu és tan llarg i implica tanta constància que sols si creus que val la pena fer-ho, ho fas.

A-tòpos

Dibuja mi corazón

Amb quines dificultats us heu trobat a l'hora de publicar el vostre llibre?

Noël: Que el llibre no acabés amb mi. És a dir, la virtut de la constància ha tardat molts anys en arrelar dins meu i acabar alguna cosa ha estat per a mi el major repte de tots. L'excusa no era que no tenia temps, cal tenir en compte que estava fent la carrera de Filosofia i treballava als estius, però sempre es pot trobar un espai diari per a escriure i fer d'això una rutina.

Àngel: La major dificultat he sigut jo mateix, que sóc una persona molt mandrosa i procrastinadora, però pel que fa a temes editorials, en el meu cas cap, atès que una editorial el va acceptar de seguida, però podria esmentar que va ser complicat escollir a quines editorials enviar-los el manuscrit, tenint en compte que ha d'encaixar en el seu catàleg.

Existeix una tensió entre la qualitat literària i allò que és fàcil de vendre?

Àngel: Les editorials, com a qualsevol empresa, el que volen és vendre, i el que busquen és publicar un llibre que sigui comprat independent de la qualitat literària, és per això que és primordial saber vendre el teu llibre com un producte més del mercat, esmentant números i possibilitats de venda i simplicant-lo a un argument generalment atractiu per al públic.

Noël: El mercat literari està saturat a més no poder. Les coses estan difícils i per molt bo que sigui el teu producte, difícilment arribarà als clients potencials si no hi ha una excel·lent campanya de màrqueting i molta sort. No m'atreveixo a dir que sols destaca la mediocritat, seria un acte de supèrbia per part meua jutjar la meua obra com a no mereixedora del destí que està tenint. Ara bé, independentment d'això, val a dir que si es pretén arribar a un gran nombre de gent, el que ara està venent més, potser sigui més aviat un producte de baixa qualitat i gran facilitat de lectura. Com el menjar ràpid. I està bé, com a mínim ajuda a donar un hàbit de lectura a la gent.

Ha estat difícil trobar una editorial?

Àngel: En el meu cas, no. Vaig enviar-los el meu manuscrit a tres, una en va contestar a la setmana següent i no m'ho vaig pensar.

Noël: Una mica. Vaig enviar el manuscrit a bastants editorials i fou acceptat per tres. Una em demanà canviar substancialment la trama per fer-la més *family friendly*, i l'altra em posà unes condicions que no em semblaren correctes. Però amb Ediciones Alféizar estic ben content.

Un cop publicat el llibre, què heu sentit?

Noël: Fou una victòria en tots els seus sentits. Havia complert un somni i per fi veia quatre anys de la meua vida materialitzats en 265 pàgines. No m'ho creia. Ara bé, també vaig sentir una cosa ben estranya, ja no ho sentia com a meu. És un llibre que duu el meu nom, però s'ha separat de mi. Ja no és jo, és un altre.

Àngel: Apart de notar la cartera més plena, he sentit que he donat el pas que necessitava per seguir escrivint, aquella motivació que m'empeny a seguir imaginant nous mons. M'he sentit realitzat i una part de mi pot descansar en pau. És com tenir un fill, solament que aquest et dona diners.

Què sentiríeu si la vostra obra no es pogués vendre bé?

Àngel: M'encantaria que el meu llibre es vengués molt i, en certa mesura, estaria un poc trist que no arribés a tanta gent com m'agradaria, però el simple de fet de crear personatges, de crear històries i que una petita població, tot i que siguin els amics propers, el llegeixin, ja em fa feliç.

Noël: Total indiferència. Estic treballant en la meua vocació i l'escriptura és un aspecte que no deixaré de banda. La pròxima obra serà millor i així successivament.

Com enteneu el procés d'escriptura?

Noël: Un moment d'evasió. Sento el que passa en les pàgines que deixo enrere, em trobo amb reptes i trencaclosques com, per exemple, seguir una trama amb coherència i resoldre entrebancs sense fer ús de *deus ex machina*. Tot i que, a A-tòpos vaig fer ús d'aquest recurs a consciència per a un moment final. Vaig agafar un llistat de recursos literaris i en vaig anar posant per diversió.

Àngel: Jo ho entenc com un procés de treball i diversió. Treball perquè, al cap i la fi, es necessita certa disciplina per crear un bon llibre i una trama coherent (si és el que es vol), però sobretot és divertit, perquè significa donar-li forma a la història que tant de temps has tingut en el cap, i, a més, he pogut observar que arriba a ser també un procés d'autoconeixement. Gràcies al meu llibre he descobert coses de mi que abans no sabia.

Àngel, la trama del teu llibre té una forta influència de la teva vida personal? Si és que sí, quin aspecte l'ha afectada més, la teva vida a l'IES o la vida en línia?

Àngel: Tot en la meua vida ha condicionat el meu llibre. Com a persona que pertany al col·lectiu LGBT, és clar que això li ha donat un punt de vista més íntim a una història que s'enfoca en això, i també algunes situacions, tant personals com a viscudes en l'IES, han influït en el llibre, però en especial la interacció en línia és el que més l'ha afectada, atès que el problema principal pel qual pateix el protagonista és a arrel de comentaris per Internet i, també, com aquest ha polaritzat i normalitzat certes conductes i pensaments nocius.

Quin consell donaríeu a algú que vol escriure un llibre?

Àngel: Que ho faci per gust, que deixi volar la imaginació i sempre s'esforci per millorar. Que les crítiques negatives són sempre les millors, ja que ajuden a evolucionar. Però sobretot que conti la seva història, una història que solament ell pogués imaginar, i no un copia-i-aferra d'altres autors, tot i que sigui un petit canvi que la faci seva i única.

Noël: Escriu. No deixis d'escriure. Llegeix, no paris de llegir. Si et surt un relat mediocre, enhorabona, com a mínim has acabat un projecte; segueix.

Un escriu per un mateix o pels altres?

Noel: Cercava una novel·la distòpica que m'encantés i anés més enllà de 1984. Per això vaig escriure **A-tòpos**. Ho vaig escriure per a mi, ja que si no m'agradava a mi, no podria agradar a ningú. Resulta que no anava equivocant, a mi m'agrada i està agradable.

Àngel: En el cas d'una persona que escriu per publicar un llibre, escriu pels dos, atès que és impossible netejar la teua història de pensaments i opinions, de vivència i percepcions de l'escriptor, i això és molt terapèutic fins i tot quan no és la intenció. Però també pels altres, car, més enllà de la compensació monetària (que també), ens agrada transmetre la cultura, que els altres coneguin la nostra obra i gaudeixin i/o captin el missatge que conté.

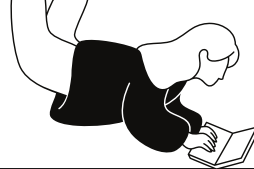
Com ha afectat la COVID19 a la vostra obra?

Àngel: Potser m'ha fet passar més temps en les xarxes i ha provocat que obsessionés més amb alguns temes, i és gràcies a això que vaig posar-me a escriure. Si no fos pel confinament, aquest llibre no existiria.

Noël: Doncs, vaig aprofitar per fer una gran correcció a l'original i vaig canviar errors a l'original. Aleshores, existeixen dues edicions del meu llibre, la prèvia a la COVID i la posterior. La prèvia a la COVID no podrà imprimir-se mai més; això m'agrada, fa que l'exemplar que tinc a casa sigui encara més únic.

Noël, has escrit sobre la distopia, què et va moure a imaginar un futur així com mostres en la teua novel·la?

El món que ens envolta i el que està succeint des del 15M. Hi vaig participar activament dins el moviment pel fet

que veiem la possibilitat que l'estat del benestar desaparegués d'un moment a l'altre. D'allí passam a una classe de filosofia política on explicaven la relació que es dona entre l'estructura i la superestructura.

Amb tot això i documentant-me amb les diverses revolucions socials que han passat vaig escriure A-tòpos. És probable que Orwell tingués una bolla de vidre per a escriure 1984, jo he pretès el mateix mirant quins són els perills del segle XXI. La manca dels recursos hídrics, la desaparició de l'Estat del Benestar i l'auge dels neofeixismes.

Un llibre es revisa contínuament o s'oblida un cop publicat?

Àngel: Potser, més enllà de correccions ortogràfiques, es poden fer afegits com un epíleg o un comentari de l'autor per diverses qüestions, com que aquest llibre té idees que ja no et representen, però una vegada publicat no m'agrada la idea de canviar quelcom de la història, tot i que sigui una escena, perquè ja no el veuria com el llibre que vaig escriure.

Noël: S'ha de deixar de banda. Sols s'han de corregir cosetes com els errors ortotipogràfics, com diu n'Àngel. Però res més. Després s'ha de seguir amb nous projectes.

L'escriptura permet canviar la realitat que ens envolta?

Noël: Una bona narració t'arriba al cor. Et canvia, fa que et plantegis les coses des d'un punt de vista nou. És a dir, des d'un moment individual i íntim ja hi ha un canvi. No diguem ja d'escrits que transcendeixen la mera intimitat, com La República de Plató, La Bíblia, les 96 tesis de Luter, El manifest del partit comunista de Marx i Engels o Indigneu-vos de Hessel, entre molts altres.

Àngel: Totalment, i ho dic tant per experiència personal com pel fet que l'art és el que ens fa humans i ens condiciona en gran mesura la forma en què veiem el món. Un llibre pot ser entreteniment, és clar, però fins i tot la història més absurda transmet molts de missatges que ens condicionen, per a bé o per mal, i ens canvia més del que ens pensem.

Què pensau sobre la idealització que se sol tenir envers la literatura?

Àngel: Em sembla que és el major insult a la literatura. Tot i que llegir té beneficis que altres mitjans no tenen, no és superior a veure una pel·lícula o jugar a un videojoc, i aquest martiri sobre la importància de la literatura crec que no fa altra cosa que allunyar la gent que no sap llegir (en el sentit més poètic del terme). Sempre m'ha paregut curiós pensar com es conceberien els videojocs si fossin una assignatura de l'institut o si ens obligassin a veure Harry Potter.

Noël: Llegir és una activitat que implica un esforç, una concentració i uns coneixements vitals per l'esdevenir de qualsevol persona que vol considerar-se completa. La nostra realitat és lingüística i nosaltres ens veiem amb les coses mitjançant símbols i codis. Aleshores, la lectura és una activitat indispensable, sobretot en el segle XXI. Ara bé, no és l'únic mitjà cultural que tenim, gràcies a Déu, i la literatura de vèter com m'agrada anomenar-la és igual d'indispensable que els clàssics. L'entreteniment és vital i la literatura que cerca sols fer-te passar una bona estona és més que benvinguda. Cal valorar les diferents expressions culturals que tenim com el cinema, el teatre, els videojocs, etc. La gent d'un sol llibre em fa por.

Moltes gràcies als dos!

L'enhorabona i fins al proper llibre!

El amor es como la música

Aquella chica que vi en ese acantilado, me hizo estar muy asustado. ¿Cómo es posible que haya alguien que sea tan bella? Y no solo bella, con solo verla ya sabía que tenía una hermosa personalidad. Pero, la verdad es que eso no fue lo que más me sorprendió. Cuando me vio me saludó con su voz dulce y relajante. Era tan brillante su voz, era como la canción «Clair de Lune» de Claude Debussy. Y sí, me quedé atontado. Me había enamorado. Mi corazón era como una batería entrando en el clímax de una canción de rock. Las cuerdas de la guitarra de mi garganta se rompieron. No sabía qué responderle, era como quedarse estancado escribiendo la letra de una canción. Yo era un simple espectador del gran concierto, del gran espectáculo que era esta chica. Me emociono de solo pensarlo, me emociono tanto que hasta se me ha olvidado seguir haciendo rimas en mitad del texto. Tengo a esa chica grabada en mi cabeza como si de un estribillo se tratase. Bueno, conseguí decirle algo, pero tartamudeando y desafinando. Ella solo comenzó a reírse tiernamente y yo me reí por los nervios. Conseguí hablar con ella de manera normal, jugamos y nos tumbamos en el césped. Cerré mis ojos y, cuando los abrí, estaba en mi cama con los auriculares puestos. Agarré mi móvil y reproduje la misma canción otra vez. No sé dónde estará esa chica ni qué pasó después, pero quiero volver a verla. No sé mucho de música, pero sé que esta canción es una obra de arte y que quiero volver a escucharla.

SERGI
JIMÉNEZ AVELLANEDA
3R ESO C

Guanyador del IX Premi de Fotorelats 2020-2021
Departament de Llengua Castellana

Ahora sé...
que el mundo es de los valientes...
...de esos que en la lluvia bailan,
se resbalan,
y levantan...

Ahora sé...
que el mundo es para los grandes...
...quienes sienten que los 'miedos',
es palabra,
sólo eso...

Y ahora sé...
que si bailo soy valiente,
que seré un grande sin miedo...
y que la vida es muy hermosa...
si la miras... como toca.

VERÓNICA
RIBAS VERGEL

Heart

Because my big heart can only accept
JOY, LOVE and **PLEASURE**.

No matter the episodes of disappointment & its
scars from past.

That's exactly how my huge heart has learned how
to turn into an elastic heart.

A heart full of ingredients to be able to **BLOOM** all
those beautiful flowers of life.

By the way he feels **GRATITUDE** for all the lessons
learned, for all the shed tears, for all the emotions
shouted out loud...!

Because he nourishes his own soul first. He won't
ever put on a mask or a shield right now,
but he won't ever be the same.

Because at the end my heart doesn't accept anger,
revenge nor sadness.

He's truly **HAPPY** with its own powerful energy that
has shown once more that is the main provider of all
the **HOPE & FAITH** to be able to **LOVE** again!

SUSANA
BROX TORRES

Mar de cristal

El oleaje del mar
reflejan tus ojos al despertar,
tus labios al besar
con susurros a medianoche que me hacen
enamorar.

Si eres mi pilar final
para dar esa felicidad,
entonces eres sonido de brisa
que no va de prisa para darme
tranquilidad.

Junto el recorrido de mis dedos,
formando la silueta de mi cuerpo,
si llegamos a cerrar los ojos
volaremos como pájaro suelto.

AGUSTÍN
TORRES MENDLEA.
FPB 1

Desde la ventana de mi casa

Ariel Alejandro Rodriguez

Es fácil describir este tiempo porque a pesar de estar reclusos la ventana de mi casa se convierte en una enorme pantalla donde se ve pasar la película de estos días.

La señora Fina que viene siempre desde el centro para alimentar a sus gatos, se le ha creado un conflicto, porque una gaviota les roba la comida y pelea con ellos, entre una fila interminable de coches aparcados que no se mueven, los mismos dueños guardan la distancia seguridad entre personas requerida por la situación, para tirar la basura. Todos los días veo el helicóptero que pasa para el hospital y Blanquita la perrita de Juan el taxista siempre ladra. Ayer vi desde mi ventana como Carmen desde su casa hablaba con María y le comentaba algo que quedó en mi memoria, le dijo que este tiempo era una llamada de atención de la tierra a las personas, que cuando todo pasará todos seríamos mejores porque habremos ganado en amor y valores.... y en ese momento mis padres me llamaron a comer

Mi paisaje desde casa

Adam Eharchen Jeddaoui

Hoy en día desde la ventana de mi casa las calles están desiertas sólo se ven coches de policía, el helicóptero de Can Misses, ambulancias y gente que va a comprar comida o tabaco. La otra gente se queda en sus casas aterrorizada de miedo pero jugando, pintando, bailando, etc....

La gente se divierte en su casa haciendo actividades pero algunas pueden dejar de estar felices porque algunos de sus familiares están en el hospital ingresados, así que por eso pueden dejar de estar felices pero después de unos meses puede que se olviden de lo ocurrido pero será un recuerdo para ellos. La gente a las 8 de la tarde sale al balcón o a su ventana y aplauden a los policías que pasan por al lado de las casas de la gente pero bueno hoy en día los alumnos del IES Sa Colomina siguen haciendo clases online y algunas personas se divierten jugando y yo disfrutando del resto de alumnos con las clases online.

Colapso

Rubén Quejigo

Mi tiempo se ha detenido. Mi radio de confinamiento se ha empequeñecido hasta el extremo de deformar el espacio-tiempo. Puedo ver la vasta y sorda inmensidad más allá del horizonte y, simultáneamente, no puedo ni debo acceder a él: las leyes me lo impiden.

Mi vida está estructurada y definida por mi materia, la carga que arrastro y el momento actual. Los observadores externos me recuerdan que no tengo pelo, que las líneas del campo han desaparecido y que mis pulsaciones se desvanecerán muy lentamente, porque empiezo a radiar más energía al exterior de la que puedo extraer de mis pensamientos giratorios internos.

La estrella que he sido ha dejado de brillar; ha muerto y se ha transformado en un pequeño agujero negro que emite ondas gravitatorias al Universo.

The End

Francisco Sánchez B.

Mi padre lleva alicaído unos meses. Estas Navidades pasadas ni siquiera preparó los langostinos a la plancha que tanto le gustan. Ni probó la tarta de piñones. Acaba de cumplir 88 años. Ayer hablé con él por teléfono. Me sorprendió su voz, de nuevo sonora y llena de color. Me contó que se han dejado de fabricar coches, que el Gobierno va a poner una paga mínima vital de 500€, que Europa nos va a tener que rescatar, que hay que comprar acciones de Zoom, que está escuchando mucha música clásica, que estaba cocinando unas tortillitas de camarones. Me dijo, hijo mío, yo no me quiero morir, quiero ver cómo acaba la película.

Paralización

8 p.m.

Mohamed Ben Moussa

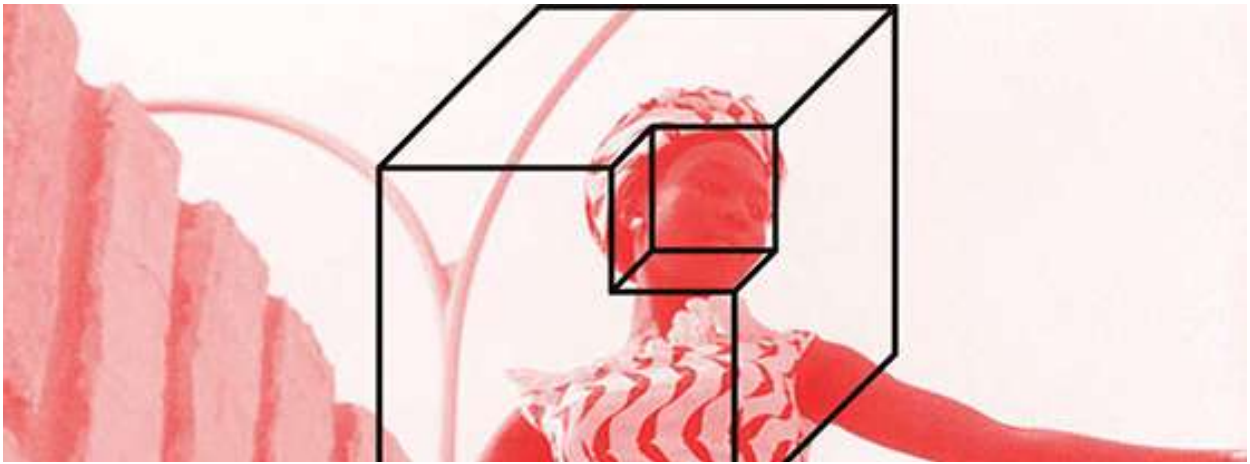
Todo mi alrededor se ha paralizado. Es como si se hubiera pulsado el botón de pausa para el mundo. La gente quieran o no están respetando las medidas para combatir este virus aunque haya todavía un par de insignificantes que pasen del tema. Aun así en el exterior de mi casa se puede apreciar que hay muy poco movimiento humano y esto se agradece.

Estar las 24h con toda tu familia no debe ser fácil para ninguna familia y más cuando algún miembro de la familia es conflictivo. Aquí es donde se tiene que mostrar la fuerza interior de cada uno y conseguir lidiar con este gran problema como es el COVID-19 juntos.

Parece mentira pero este gran virus nos ha hecho aprender muchas cosas que hasta el momento no sabíamos y ha conseguido sacarnos toda nuestra fuerza de voluntad. De esta saldremos todos juntos, ánimo.

Lucía Roldán Coronado

Querido diario. Hace 10 días que no salgo de mi casa, esto es una tortura! Hoy mi madre ha tenido que salir a hacer la compra. Ha llegado muy preocupada y triste. Decía que esta situación le supera: El no poder ver a sus seres queridos, que haya una soledad desolante en la calle y el silencio abrumador que hay en el ambiente. Si soy sincera yo tampoco puedo más. No veo el día en el que esto acabe! Mi situación no es para nada fácil, se hace duro no poder ver a mi padre hasta que esto acabe ya que mis padres están separados, y solo puedo estar con uno. Mi parte favorita es cuando a las 8 todos salen a sus balcones a aplaudir, es como si por un momento todos fuéramos felices. Como si no pasara nada, pero vernos tan unidos me da fuerzas para seguir hacia adelante.

Un abrazo, una caricia, una sonrisa

Noelia Cea Martínez

Un abrazo, una caricia, una sonrisa e incluso un enfado. Echamos de menos a nuestra gente, al aire, al sol, hasta la lluvia extrañamos. Por echar en falta, hasta acudir a clase. Los sábados en la terraza del bar con una gaseosa fresquita y la sopa en casa de tus abuelos junto con tus tíos y primos los domingos. Coger un vuelo, conocer el mundo, planear un picnic en la playa. La naturaleza nos está dando una lección que no deberíamos olvidar, y es que por muy conectados que estemos, una videollamada no soluciona extrañar el calor humano. Estamos deseando volver a salir y llenar de felicidad las calles. Pisar la arena, respirar y sentir el ambiente del bosque, jugar al UNO en el portal, visitar a los amigos y comer pizza juntos. Lo más trivial se convierte en nuestra esperanza, porque estamos deseando volver a hacerlo.

Verdadero confinamiento

Laura Ramos

¿Y ya estaba preso? ¿Qué sería si la realidad en que vivía era el verdadero confinamiento? Escucho cada paso, mientras mis pies andan hacia mis adentros. Escuchó en silencio como mis manos trazan palabras que antes desconocía.

Recomenzar.

Era hora de cerrar los ojos y abrir los del alma. Alma que quedó silenciada por los motores de una vida no diseñada. Poco a poco fuimos quitando los filtros que cubrían de eternos espejismos los segundos, minutos y horas de nuestras vidas.

Tiempo

Marisa López

Una mañana más madruga y, tras el ritual de higiene cotidiano, se sienta puntualmente frente al ordenador, dispuesta a atender las múltiples demandas de sus alumnos. Ningún correo. Seguirán durmiendo, piensa. Consulta algo en Internet y prepara unas actividades que cree adecuadas para ese grupo que tanto la preocupa por su falta de motivación. Se levanta y hace alguna tarea doméstica. De vuelta al trabajo, actualiza la bandeja de entrada y comprueba que no hay mensajes nuevos. Decide salir a comprar. Ha agotado hasta la última lata de conserva que le quedaba en casa. Algo cegada por el sol, ve a algunos niños correteando en la plaza y a un grupo de madres que charlan tras sus mascarillas. Observa a algunos obreros almorzando, sentados en círculo sobre sus aparejos. Pasan varios coches. Una pareja joven corre. Su vecina le saluda desde la acera de enfrente, no porta bolsas ni va acompañada de una mascota. No da crédito, ¿se han vuelto todos locos?

Aterrada, corre hacia el supermercado. La cajera, al verla pálida y temblorosa, le pregunta si se encuentra bien y la profesora explica atropelladamente lo que acaba de presenciar. Y claro, contesta la joven con un dulce acento sudamericano, resién se cumplieron dos semanas que finalizó el confinamiento y ahorita la hente está disfrutando del verano nomás, después de tantos meses encerrados... ¿Dos semanas? ¿Verano? Pero... Yo...

75è ANIVERSARI DEL NAIXEMENT DE MONTSERRAT ROIG

Montserrat Roig (Barcelona 1946-1991). Llicenciada en Filosofia i Lletres. Escrivia novel·les i contes, que va alternant amb reportatges i articles periodístics, i presenta i dirigeix diversos programes de televisió, mitjà en el qual excel·leix com a entrevistadora, sobretot d'escriptors de generacions precedents.

- Quan jo vaig començar a escriure, no em plantejava si era home o dona, van ser els altres els qui, a poc a poc, em van anar recordant que jo era una dona.
- Només el nom de les coses és innocent.
- Escriure en català és una afirmació de supervivència, són ganes d'existir privadament i col·lectivament.
- El feminisme és la ideologia que més s'ha reconciliat amb mi mateixa.
- El meu món ja és un altre, però encara no el sé descriure. És al meu davant.
- La nostra tasca, la dels periodistes, dels escriptors, dels artistes, és aclarir les zones fosques de la memòria col·lectiva dels nostres pobles.
- Si em pregunten per què escric en català, se m'acuden tres raons: primer, perquè és la meua llengua; segon, perquè és una llengua literària; i, tercer, escric en català perquè em dona la gana.
- Les notícies als mitjans de comunicació acostumen a ser lliçons de coses per a l'ensinistament de la barbàrie i el dolor.
- No et mors tant si saps llegir. Comparteixes, en silenci, les paraules de l'escriptor, que és passat, amb el teu present i que aviat serà futur per a comprendre millor el món.
- Quan ets, per un instant, el centre d'algú, aquest instant es converteix en etern.
- Si hi ha un acte d'amor, aquest és la memòria.
- Les paraules no es poden tancar dins d'una gàbia. Volen soles.
- La cultura és l'opció política més revolucionària a llarg termini.
- El plaer més difícil de transmetre és el de llegir.

*volem paraules,
paraules volem*

COMISSIÓ DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

*Postals
literàries*

**Diré
el que em fuig.
No diré res
de mi**

Gabriel Ferrater

**i dic l'aigua
antiga del
teu somriure**

anna montero

**Tot el que
donis et durà
més lluny**

Anna Aqualar-Amat

**La vida és
cap endavant**

Patricia Gabancho

**Tant li feia el món,
si podia continuar
obrint-li finestres
amb els seus
retoladors de colors**

Ada Castells

**Tot ho
aprendràs
amb el temps**

EMILI TEIXIDOR

**Amb
el tacte
als ulls
t'he palpat
amb un
esguard**

Manuel Forcano

**I la foscor
s'il·luminà
de sobte
perquè
érem dos
a contradir
la nit**

Joan Vinyoli

**La
literatura
és la
memòria
del
paisatge
en el temps**

Josep Pla

**No som res,
n'estic segur.
No som res,
però hi ets Tu**

Josep Pedralà

**Un poema no és
per a recitar-lo,
sinó per a
incendiar el món**

Josep Palàcios

**Les meves
contradiccions
són les meves
esperances**

Joan Fuster

**Aprendre a
aprendre és
també viatge**

Antònia Massanet

**Les
paraules
són
cérvols
que fugen
de la mort**

Antoni Vidal Ferrando

**Les coses
importantes
són les que
no ho semblen**

Mercè Rodoreda

**Els llibres són la llar
Per al lector que
tremola de fred**

Vicenç Altaió

**Vull dir la
vida fins que
m'abdiqui
—cantar-la!**

**Vaig néixer
abans d'ahir
i ja som
demà passat**

Enric Cabré

**Podríem ser
perfectes
com la pluja**

Isabel·la Alcaraz

**Torna
a dins
d'aquest
món on el
tacte és el
llenguatge
dels iguals**

Lucia Pietrelli

**Tota la meva vida
es lliga a tu
com en la nit
les flames a la fosca**

Bartomeu Rosselló-Pòrcel

**Cal no abandonar
mai ni la tasca
ni l'esperança**

Pompeu Fabra

**Perquè l'amor és
una escolta. I tot
ressona i canta.
Som perquè algú
ha parlat**

Lluís Calvo

**Només
el nom
de les
coses és
innocent**

Montserrat Roig

**Perquè
has vingut
han florit
els lil·lès**

Joan Salvat-Papasseit

**Voler l'impossible
ens cal,
i no que mori
el desig**

Maria Villangómez

**Si
goséssiu
saber
tant com
goseu
posseir!**

Carles Riba

**I tornar és sempre
una mica un
redescobriment**

Ricard Salvat

**La Natura ens
murmura, però
només a mitges,
el secret**

Marià Manent

2021

EFEMÈRIDES LITERÀRIES

extretes de l'Illa dels llibres

Montserrat Roig

Stanisław Lem

Patricia Highsmith

El 19 de gener es commemora el centenari del naixement de l'escriptora nordamericana **Patricia Highsmith** coneguda pels seus thrillers i la sèrie sobre l'assassí Tom Ripley. Bona part de la seva obra ha estat adaptada al cinema com "Estranys en un tren", "L'enginyós senyor Ripley", "El joc de Ripley" i "Diari d'Edith".

El 9 d'abril commemorarem els 200 anys del naixement del poeta francès **Charles Baudelaire** (1821), l'autor de "Les flors del mal".

El 13 de juny farà 75 anys del naixement de l'escriptora i periodista **Montserrat Roig**. A més d'articles d'assaig i relats periodístics va escriure les obres "Ramona, adéu", "El temps de les cireres", "L'hora violeta" i el recull de relats "Molta roba i poc sabó... i tan neta que la volen".

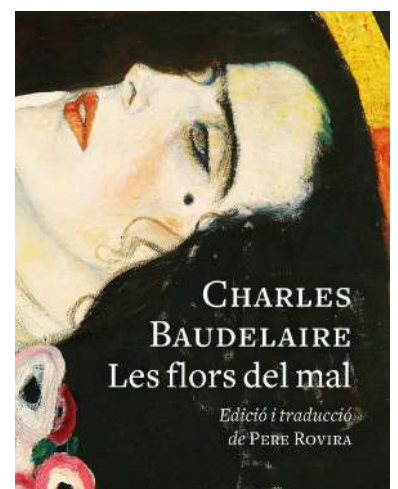
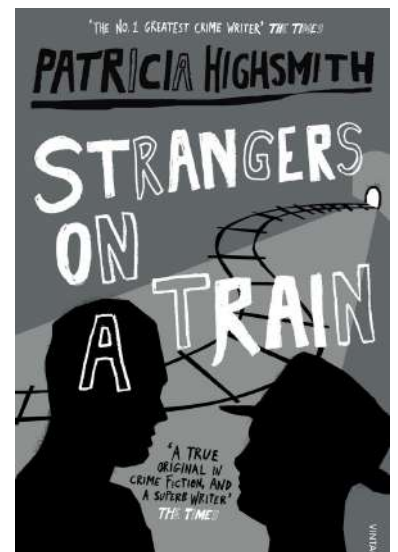
Dos dies més tard el 10 juliol celebrarem els 150 anys del naixement de **Marcel Proust**, autor conegut per l'obra "A la recerca del temps perdut", formada per set novel·les escrites entre 1908 i 1922 i publicades entre 1913 i 1927.

El 12 setembre també serà el centenari del naixement de l'escriptor de ciència-ficció **Stanisław Lem**, l'autor de "Solaris".

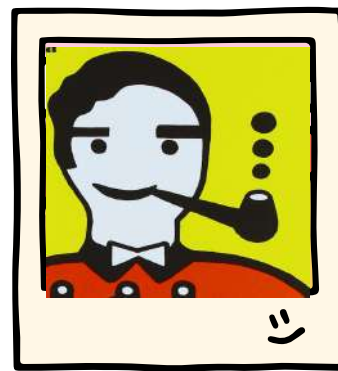
El 14 de setembre farà 700 anys de la mort de l'autor de la "La divina comèdia" **Dante Alighieri**. (1321).

L'11 de novembre es commemora el 200 aniversari del naixement de l'escriptor rus **Fyodor Dostoievski** (1821). Autor de "Crim i càstig", "El jugador", "L'idiota" o "Els germans Karamàzov" per citar algunes de les seves obres.

El 7 de desembre també es commemora el 200 aniversari del naixement de l'escriptor francès **Gustave Flaubert** (1821), creador de les obres "Madame Bovary" i "Salambo".

PREMIS LITERARIS

Nuria Tomás i Vero Ribas amb el guanyador, Esteban Gutiérrez

Esteban Gutiérrez, alumne de 1r ESO F, ha estat guardonat amb el **IX Premi de Greguerías** en la Categoria A, amb el dibuix *El acento es la vacuna de la palabra*.
Enhorabona, Esteban!

El acento es la vacuna de la palabra,
IX Premi de Greguerías.

Vero Ribas i Carmen Velasco amb el guanyador, Sergi Jiménez.

Sergi Jiménez, alumne de 3r ESO C, ha estat guardonat amb el **IX Premi de Fotorrelatos** en la Categoria A, amb el relat *El amor es como la música*.
Enhorabona, Sergi!

Enhorabona als nostres guanyadors del **Concurs Bookbento del Dia de la Dona**: Karima Dahbany, Andreu Aranda, Jaime Baos, Albert Prats, Neus Arcos i Pilar Gómez.

Enhorabona al nostre guanyador del **Concurs del Dia Internacional de la Poesia**: Rusbehel Fransua , amb el seu vídeo-recitat de Los heraldos negros, del poeta peruà César Vallejo.

Albert Prats

Rusbehel Fransua Mancilla

Sant Jordi, 2021

Karima Dahbany

Jaime Baos

Neus Arcos

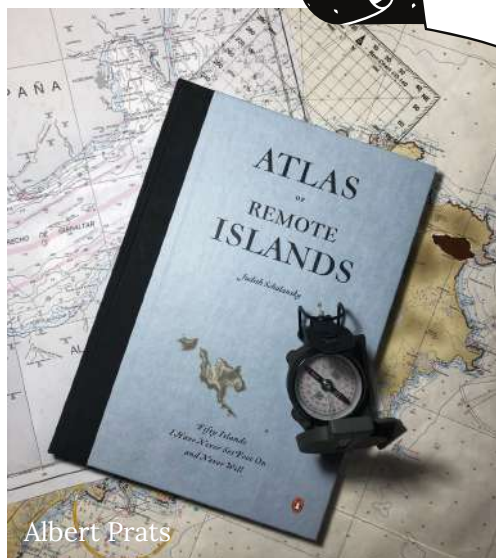
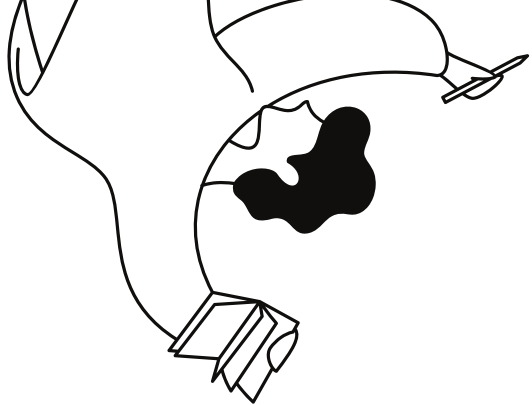
Andreu Aranda

Pilar Gómez

Sant Jordi, 2021

Albert Prats

Karima Dahbany

Jaime Baos

Pilar Gómez

Andreu Aranda

Neus Arcos

Laura Roig

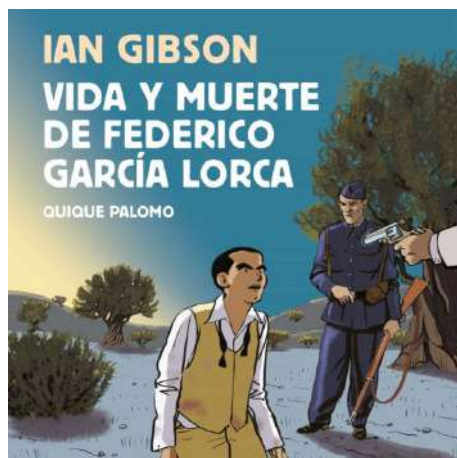

Manuel Pérez

Zaira Guerrero

NOVETATS DE LA BIBLIOTECA

Ian Gibson i Quique Palomo relaten en vinyetes la vida del poeta sense deixar de costat els seus aspectes més ocults i el seu assassinat

Una història fascinant sobre una nena prodigi i la seva lluita per la supervivència. La novel·la que ha inspirat la sèrie revelació de NETFLIX.

Dirigit a tota la família, aquestes trenta-cinc faules, inspirades en les més sàvies tradicions de la humanitat, il·lustren l'esforç i la superació, la importància d'acceptar-se, la màgia de l'empatia, la simplicitat i altres claus personals per créixer i ser feliç en un món cada vegada més complex.

Ziggy és un adolescent extraterrestre amant de la música de la Terra, que guanya l'opció de viatjar al nostre planeta per conèixer-la. Molt aviat s'enamorarà d'una jove biòloga terrícola. Però les relacions amb persones d'altres planetes estan completament prohibides. A través de les seves investigacions descobrirem alguns dels conceptes més importants de la biologia... entre riures i sospirs.

Quan la gent veu a George, creu que és un nen. Però ella sap que no és veritat. George sap que és una nena. George creu que mai podrà dir-li a ningú que ella, en realitat, és una nena. Un dia, la seva professora anuncia que la seva classe representarà una obra de teatre. I George desitja amb totes les seves forces el paper de la nena protagonista, Charlotte. Però la seva professora li diu que ni tan sols pot fer la prova per al paper... perquè és un noi. Amb l'ajuda de Kelly, el seu millor amiga, George traça un pla. No només per a poder ser Charlotte en l'obra, sinó perquè tothom sàpiga, d'una vegada per sempre, qui és ella en realitat.

Llegir
+ ens fa
lliures

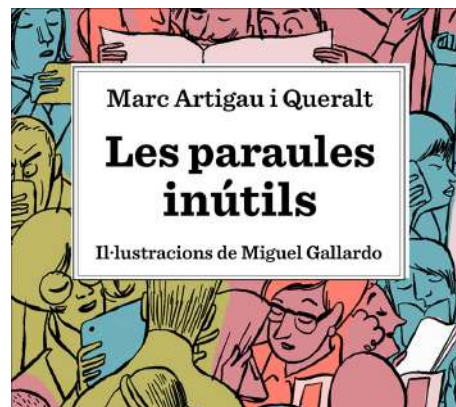
L'escriptora Iolanda Bonet (Eivissa, 1955) acaba de publicar l'àlbum il·lustrat L'espasa del corsari, una història basada en la figura del corsari Antoni Riquer (Eivissa 1773-1846), amb il·lustracions de Gabriel Lisowski. L'ha publicat l'editorial Finis Africae i repassa alguns dels principals fets de la vida d'aquest personatge, fill de corsari i un dels homes més respectats i famosos de l'Eivissa del seu temps. Cal recordar que Bonet ja ha tractat alguns dels temes i personatges importants de les Balears, com per exemple la família Cresques, autors de l'Atlas Català.

Guanyadora de nombrosos premis al Japó, aquesta és una història dura i tendra, centrada en la figura d'un home de mitjana edat abandonat per la família i amics que emprendre un viatge i deixar-ho tot enrere. Aviat descobrirà que només pot confiar en el gos que ha heretat de la família que l'ha abandonat.

Em dic Yeray Ayala i tinc un secret. Aquest llibre que tens a les mans conté la meua història, la d'altres inadaptats i la clau que ens uneix a tots: tenim poders.. Sí, ho sé, pensaràs que és ficció. Tothom fa el mateix, perquè sou uns avorrits que heu deixat de creure en la màgia.

Tot i que tracta temes molt variats, quotidians, irreverents i reals com la vida mateixa, les relacions amoroses són el plat estrella d'aquest recull, i a través de metàfores curioses, Artigau ens explica de forma original desenganys, tragèdies i apassionades històries d'amor.

Caroline Paul va ser una vegada una nena insegura i espantadissa, però va decidir que la por no podia interposar-se entre ella i la vida que somiava. Des de llavors ha pilotat avions, practicat ràfting, escalat muntanyes i s'ha convertit en una de les primeres dones dins del cos de bombers de San Francisco. Caroline comparteix les seves aventures i les d'altres dones valentes que s'han atrevit a anar més enllà del que s'esperava d'elles.

Després de Mentida i Veritat, torna Care Santos amb la continuació d'aquesta exitosa sèrie que ja ha conquistat milers de lectors.

Hi ha vegades a la vida d'algunes persones en què de cop i volta passa alguna cosa que ho canvia tot. La por. La por de viure. La por a no suportar la vida. La por a haver de fer-ho. Por a no saber com. Por a tenir por. Aquesta història tracta d'aquestes persones.

L'edició definitiva i completa del mític manga de Toriyama, Bola de drac.

Aprendre de tot per arribar a ser heroi; en això consisteix l'especialitat d'heroi de l'escola Yûei.

Fa temps que Luna no veu incorporis, en el fons, els troba a faltar. Però quan arriba a la botiga d'antiguitats de la seva família un lot holandès de segle XVII, de seguida entra en contacte amb Maria, una jove de Delft que va fer alguna cosa terrible en vida.

Guanyadora de nombrosos premis al Japó, aquesta és una història dura i tendra, centrada en la figura d'un home de mitjana edat abandonat per la família i amics que emprendre un viatge i deixar-ho tot enrere. Aviat descobrirà que només pot confiar en el gos que ha heretat de la família que l'ha abandonat.

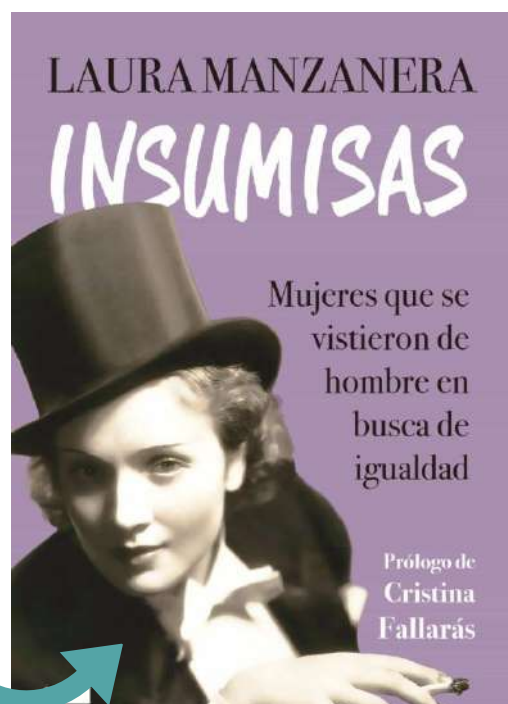
Em dic Yeray Ayala i tinc un secret. Aquest llibre que tens a les mans conté la meua història, la d'altres inadaptats i la clau que ens uneix a tots: tenim poders.. Sí, ho sé, pensaràs que és ficció. Tothom fa el mateix, perquè sou uns avorrits que heu deixat de creure en la màgia.

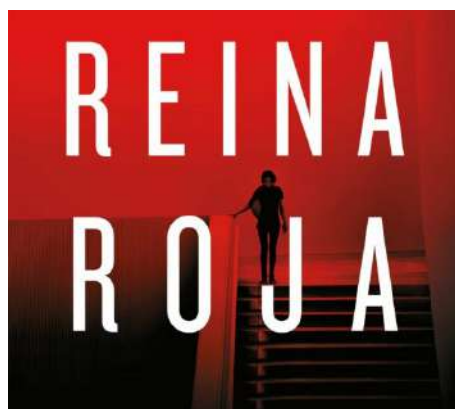
Tot i que tracta temes molt variats, quotidians, irreverents i reals com la vida mateixa, les relacions amoroses són el plat estrella d'aquest recull, i a través de metàfores curioses, Artigau ens explica de forma original desenganys, tragèdies i apassionades històries d'amor.

Caroline Paul va ser una vegada una nena insegura i espantadissa, però va decidir que la por no podia interposar-se entre ella i la vida que somiava. Des de llavors ha pilotat avions, practicat ràfting, escalat muntanyes i s'ha convertit en una de les primeres dones dins del cos de bombers de San Francisco. Caroline comparteix les seves aventures i les d'altres dones valentes que s'han atrevit a anar més enllà del que s'esperava d'elles.

Amb un estil amè i rigorós, Laura Manzanera recull en aquest llibre les vides i gestes d'aquestes insumises, que, no conformes amb el destí que la societat els havia imposat, es van rebel·lar i van fer història.

No és policia ni criminalista. Mai ha empunyat una arma ni portat una placa, i, però, ha resolt desenes de crims

Milena Busquets ens ofereix una novel·la emotiva i vitalista sobre el valor de l'amistat, l'amor, les pèrdues que ens marquen i les petites alegries quotidianes.

Amb El Tercer País, Karina Sainz Borgo confirma el seu talent i ambició, i la seva pertinença a una nova literatura llatinoamericana que fon el thriller, el western, la tragèdia clàssica i la gran herència dels mestres del boom i està conquistant els lectors de tot el món.

UNA ENTREVISTA A ENRIC ROIG, DEPARTAMENT DE CIÈNCIES NATURALS

PER ES SAC

"LA DOCÈNCIA ÉS SER UNA MICA ACTOR"

Enric, portes ja uns quants anys a Sa Colomina, des del 2004. Quins canvis has vist no només al centre, sinó en el sistema educatiu des que vas començar?

Més que canvi del sistema educatiu, que possiblement sí que els hi ha hagut, canvis tu també, la manera, no tens les mateixes maneres d'afrontar les classes des del principi que ara. Però jo tampoc estic tan segur que hagin canviat els alumnes, tant, almenys en tan poc temps. No he vist una evolució negativa en aquest sentit ni positiva, més bé normal. El nostre sistema educatiu segueix sent el que és, però jo crec que poc a poc estem canviant la manera de fer les classes. Recordaràs quan tu rebies classe, que no érem tan propers als profes. Ara aquesta distància ha desaparegut, igual en excés, a vegades. Has de saber la línia. Jo sempre dic que he tingut sort, he estat al Santa Maria, a Sant Joan de Labritja, Blanca Dona, i crec que he tingut sort sempre, tant pels companys de professió com pels alumnes. Però a vegades és veritat que és difícil mantenir l'equilibri entre la bona relació i el respecte, però no he notat grans canvis. És veritat que jo crec que la nostra tasca com a profes ha passat de ser algú que transmetia uns coneixements i ara també és un acompanyador. Has de fer d'una figura molt més àmplia. Ajudar-los a trobar el seu lloc. Aquesta crisi ho ha complicat una mica més tot.

Què hem perdut amb la crisi o què estem perdent?

El que es posa de manifest és que vivim en un món on l'equilibri es trenca ràpidament, una línia en què pensàvem que tot era perfecte i els problemes eren els que eren i, ara, de sobte ens hem adonat que tot es perd en un no res. S'ha posat de manifest que hem de relativitzar alguns problemes i que al final les coses importants són unes altres. Hem perdut llibertat. En certa manera, hem perdut el contacte humà. Som una societat que és molt del contacte. I la llibertat en el sentit d'això, del tema de la mascareta, que sense voler ens ha restringit, amb les distàncies, les entrades, les sortides... En el dia a dia hem perdut en calor humà, tot és molt més fred, molt més

ordenat, tot i que això té coses positives. Sobretot a principi de curs, crec que després, amb el temps, ens hem anat relaxant, però hi havia una por que ens envoltava a tots, sobretot a l'any passat, al el curs passat, quan es vàrem tancar a casa. Hi havia primer un poc d'incrèdilitat, no sabies com anava i quan ja passaven les setmanes i estaves tancat, hi havia un núvol de por. La pandèmia ens ha passat per damunt a tots. Videoconferències, classes en línia... hem hagut d'aprendre sobre la marxa, els alumnes i nosaltres.

Què hi quedarà de tot això, en positiu i en negatiu?

No sé, tal vegada la part negativa és que s'ha creat una bombolla d'una generació que en certa manera s'hi veurà afectada. Jo crec que els nivells de tercer i quart d'ESO, amb un nivell de maduresa adquirida, però que no tenen la suficient com per a ser autònoms, i amb el fet de fer classes semipresencials... Estic segur que en un sector de l'alumnat això ha perjudicat, no hem sabut arribar a tots els alumnes. Després, els humans també tenim la capacitat d'adaptar-nos a qualsevol cosa i d'oblidar ràpidament. Si aquesta història del coronavirus s'acabara en un any, d'aquí a 5 anys no ens enrecordariem de res. I dic 5, però poden ser 3 o 2. Però si, al final l'ús de la mascareta en llocs tancats, és una cosa que hi quedarà i que a nivell educatiu, segurament hi quedarà un temps. Hem avançat ràpidament amb el tema de la tecnologia, de les comunicacions. No ens ha quedat altra forma. I després en les relacions, jo crec que poden ser més fredes però no ens ha perjudicat.

Creus que pràctiques educatives de treball, que ara estan justificades per la situació i que després no no tindran justificació, seguiran aplicant-s'hi, amb la consegüent bretxa tecnològica?

La bretxa tecnològica existeix. Crec que a les Balears s'ha solventat bastant bé i que el govern ha ofert a les famílies que no disposaven d'ordinador els ha ofert connexió, els ha ofert ordinadors. No podia

ser d'altra manera, perquè sinó et quedava un percentatge del centre totalment despenjat i jo crec que, en aquest sentit, hi ha hagut facilitats, però, és cert que és molt més freda una educació així, davant d'una pantalla. Enguany ha funcionat millor també per les ràtios. El fet que en primer i segon d'ESO el centre hagi fet l'esforç de reduir grups. Ha funcionat millor. Però si ara tornem, l'any que ve, i la nova normalitat és una altra vegada 30 en classe i amb mascareta... Al final tampoc no haurem après res d'aquesta història.

Per què professor?

No sé, des de sempre, quan era petit ja volia ser-ho, sempre m'agradat, sempre he tingut bona mà amb els petits. Era monitor de temps lliure, quan era adolescent, ja feia acampades i coses així. No tinc a la família directa, ningú que sigui docent, però és una cosa que sempre m'agradat. I de la meua feina, ell que més m'agrada és donar classe. Aquests dos anys que he sigut cap d'estudis el millor moment era quan estava fent classes. És una cosa que sempre m'ha anat bé, i les relacions amb els alumnes. Crec que sempre he tingut sort en aquest sentit. M'agrada fer classe i m'agrada ensenyar.

Què ens queda per a setembre?

Crec que, en certa manera, el món educatiu, profes i alumnes, estem pagant els plats trencats d'uns dirigents de molts colors polítics, de tots els colors polítics que vulguis, que han anat canviant continuament de lleis i, al final, sempre anem una passa endarrere amb els canvis que fa la societat. Sempre ens agafa a contrapeu tot. I crec que el nostre sistema educatiu hauria d'evolucionar i fer-lo més modern. No hem evolucionat en els últims 40 anys i crec que necessitem una passa endavant. La societat ja no demana el mateix que demanava fa 20 anys. I crec que a nivell de col·lectiu hem d'intentar arribar a aqueses objectius.

Comentaves abans que hem passat de ser els únics transmissors de coneixement a ser uns acompanyants del procés de creixement personal de l'alumne. Creus que d'alguna manera el gran canvi que s'ha fet en l'educació és que hem arribat a ser, a vegades, una mena d'institució assistencial que s'ha encarregat de suplir tota una sèrie de mancances socials i que ha de posar-hi remei?. S'ha sabut diferenciar entre què és educació i què és ensenyament?

Poc a poc, amb el temps hem anat agafant parcel·les i les hem naturalitzat com a part de la nostra funció. Al final tenim un munt de camps que hem de tractar i el tema educatiu cada vegada està més arraconat perquè hem de fer de pares, de psicòlegs, hem de fer d'orientadors. Moltes famílies han delegat la funció de la família mateixa en l'escola. És una càrrega molt important.

No tens la sensació que si ja som una institució assistencial, si l'escola acaba sent un agent social, en detriment del coneixement l'ensenyament acaba desvirtuant-se una mica?

És que molt difícil desvincular-te de tot això, una vegada que ja has agafat aquest paper. Ara ja és pràcticament impossible que la nostra figura siga simplement la de transmetre uns coneixements. Tot està tan interrelacionat que és difícil sortir-se'n.

Enric, ja saps que la revista d'enguany està dedicada a tres eixos fonamentals de l'educació, que són la diversitat, la inclusió i la visibilitat...L'escola respon a aquesta exigència social, som un referent a la societat?

M'agrada aquesta pregunta (riu). Les coses han millorat moltíssim i crec que moltíssim és la paraula adequada en tots aquests aspectes. Una de les coses que tinc clares d'estudiar i treballar a l'escola pública (la meua filla estudia en una escola pública) és aquesta, és la diversitat. La diversitat és sana, és necessària. Si tots fóssim iguals, seria avorridíssim. Pel que fa als diferents col·lectius, crec que hem millorat moltíssim pel que fa a la sexualitat, l'homosexualitat. S'ha normalitzat tot molt i això és una passa endavant. Encara es poden veure algunes coses il·lògiques en aquestes alçades que estem, però crec que hem fet una gran passa cap endavant. Un alumne de tercer, de quart, de batxillerat pot manifestar les seves orientacions i no passa absolutament res. Hem evolucionat moltíssim en aquest sentit. La diversitat és necessària i és important que els alumnes vegin que hi ha gent diferent. Diferents cultures, diferents ètnies...

Pel que fa a l'alumnat amb discapacitat. Creus que la societat acompanya l'escola en aquest respecte, en aquesta inclusió?

El canvi a la societat és lent però vull pensar que amb el temps millorarà. Els alumnes que es crien en un ambient divers també són molt més sans, més intel·ligents que no els que només estan en un ambient molt homogeni. Se li està donant molta importància, en aquest sentit, a la intel·ligència emocional.

Canviant de tema, corre el rumor que t'agrada cuinar.

La veritat és que m'ha agradat de sempre. Supòs que l'afició de cuinar ve de ma mare. De petit ja la intentava ajudar, sobretot en pastissos i rebosteria. Després quan me'n vaig anar a estudiar a la universitat en el pis que estàvem junts, jo era qui cuinava perquè no m'agradava rentar els plats i era l'excusa perfecta. I després resulta que és una cosa que m'ha agradat sempre. M'agrada convidar gent per sopar; la cuina em fa sentir bé i quan he tingut algun moment d'estress cuinar m'ha ajudat a relaxar-me. Fins i tot no he descartat mai, algun dia, muntar un petit restaurant o alguna cosa així.

És veritat, i això no ho sap ningú, això és primícia (riu) que em vaig presentar a MasterChef, però no em van agafar perquè no donava el perfil.

I quin és el perfil?

No ho sé (riu) La veritat és que vaig fer un vídeo de presentació, però a casa ja em van dir que era molt soso, que havia de donar-li una mica de videta. Volen persones que facin xou i jo no en don (riu). No sóc l'únic del centre que es va presentar, em vaig presentar amb una altra persona, però no estic autoritzat a dir noms. Només donaré una pista, està en el departament d'orientació.

Veus connexions entre la cuina i la docència?

Per a mi la docència és ser una mica actor, perquè tu entres en una classe i en creuar la porta has de deixar de banda tots els teus problemes, perquè la gent que tens davant teu mereix respecte, al final la cuina, igual. Un cuiner quan prepara una sèrie de plats i ofereix als seus clients li agrada donar tot el que té al client. Quan estàs davant dels alumnes o quan estàs davant de clients que van al restaurant has de deixar de banda tot i oferir el que toca en cada moment.

Estic pensant que no té res a veure una cosa amb l'altra (riu). Les dues m'agraden i *punto*.

Després una cosa molt important, que sé que és molt important per a tu, Eivissa no és només el lloc on vius, és el lloc on has creat la teua família. És un referent. Com vius aquest comiat?

Fa 22 anys que estic aquí, és important. Aquí ha nascut la meua filla i he passat molts anys de la meua vida, he conegut molts alumnes, molts profes i la veritat és que sí, al final quan em demanen d'on sóc jo tinc clar que no he nascut aquí, que sóc mig *murciano*, però la meitat del meu cor està aquí, a Eivissa i algun dia hi tornaré.

La veritat és que mai m'havia plantejat demanar un trasllat, però supòs que els últims fets que hem viscut ens han marcat una mica, els pares es fan grans i al final entres en una roda en què et sap greu estar tan allunyat de la família. Et veus en l'obligació de concursar i de canviar de destinació. Però Eivissa estarà sempre en un racó del meu cor.

Al centre sempre m'hi he sentit molt acollit. Si hagués d'esmentar les persones que estimo moltíssim en aquest centre...tants! M'he sentit molt estimat sempre. He fet aquí molt bons amics, moltíssims.

Molta sort, Enric, i gràcies per tot!

Enric, aspirant a concursant de MasterChef

Por primera vez, he tenido en segundo de Bachillerato a un grupo de alumnos a los que había impartido clases anteriormente. Conoceréis desde que cursasteis 4º de ESO me ha permitido apreciar vuestra evolución, vuestro crecimiento, y ha sido muy gratificante. A otros alumnos no os conocía y lo he hecho en unas circunstancias excepcionales. Ha sido un año muy extraño, muy duro, emocionalmente, en algunos momentos. Pero, para bien y para mal, el tiempo no deja de correr y aquí estamos, en el último día de clase. Os felicito por haber llegado a la meta.

Creo que, como es normal, no sois conscientes de la importancia del momento que estáis viviendo. Es el inicio del resto de vuestra vida, académica y personal, y las decisiones que ahora adoptéis marcarán vuestra trayectoria, profesional y personalmente.

Seguiréis creciendo y adoptaréis caminos muy diversos, pero estos años en el IES Sa Colomina, sin duda, han dejado una huella indeleble en vuestras vidas.

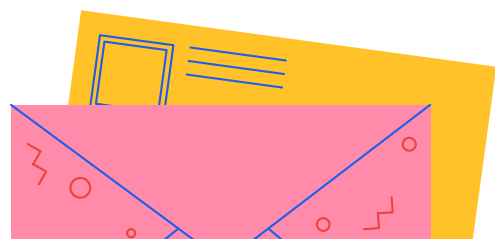
Lo más bonito de ser profesor es pensar, cuando os vemos años después, convertidos en adultos realizados y felices, que hemos contribuido, con nuestro granito de arena, a vuestra formación.

Recordad siempre la fórmula que tanto hemos comentado: el éxito es el resultado de la suma de ilusión y trabajo.

Muchas gracias por todo lo que me enseñáis y espero que sintáis que habéis aprendido algo conmigo.

Os deseo lo mejor a todos. Lo merecéis.

Marisa López, profe de castellano.

Me da pena haber acabado la etapa en el instituto y dejar atrás a personas que han marcado de alguna manera mi vida, ahora empieza una nueva etapa que da un poco de miedo, pero supongo que, como todo, será acostumbrarse. Me da pena y a la vez alegría acabar, pero me voy con el mejor sabor de boca de este instituto. Gracias a todos los que han aportado un poquito en nuestras vidas, sobre todo a profesores y a las grandes amistades que me llevo de aquí.

Nerea Miranda.

A lo largo de estos años en el instituto he aprendido mucho. Además, he podido disfrutar de muchas cosas gracias a compañeros y profesores. Me da pena despedirme de todas las cosas que dejaré atrás, pero estoy feliz de comenzar una nueva etapa en la que se separan nuestros caminos para poder volar solos y poner en práctica en la vida todo lo que hemos aprendido a lo largo de estos años.

Imad El Foual.

A pesar del año tan difícil, echaré de menos las risas y experiencias con mi clase. Me dará pena despedirme, ya que no mantendré la relación con algunos, pero espero mantenerla con la gente con la que más he conectado. Recordaré los grandes momentos.

Tamara.

Me siento orgullosa, de mí y de mis compañeros, por haber superado este año tan complicado cargando con todos nuestros problemas emocionales y sin habernos dado por vencidos. Sinceramente, no me da pena despedirme, porque sé que a partir de ahora cada uno retomará su vida y comenzará a hacer lo que realmente les gusta. Espero de todo corazón que todos mis compañeros tengan mucha suerte y que durante este verano puedan desconectar de todo.

Abril.

Este año, a pesar de que ha sido raro, hemos sacado el curso delante de la mejor manera posible. He conocido gente nueva la cual me ha marcado y echaré de menos cuando estemos cada uno en una ciudad estudiando pero siempre estarán conmigo de una manera u otra. Ahora empezamos una nueva etapa, cada uno vuela por su camino y a mí, personalmente, me da miedo pero se que es una época la cual tengo que aprender y disfrutar al máximo. Gracias, por último, a todos los profesores por su enseñanza y tiempo con nosotros. Os recordaré siempre.

Elia Martínez Bone.

Ha sido un año muy extraño y difícil, pero me alegro de haber podido sacarlo adelante pese a algunas dificultades que haya podido tener en este tiempo.

Aleks.

A pesar de ser un año un tanto peculiar hemos podido superarlo y a pesar de todo los altibajos estaré agradecida por estos años junto a grandes personas como los profesores y amistades que he ido conociendo a lo largo de etapa.

María Jesús M.M.

Este año ha sido complicado por todos los inconvenientes que hemos tenido de forma tan repentina. La salud mental ha afectado mucho y hemos vivido momentos de mucho agobio y estrés. A pesar de ello, hemos podido sacar el curso y estoy enormemente agradecida por toda la ayuda cara al profesorado. Empieza una nueva etapa y espero que tanto a mis compañeros como a mí nos vaya muy bien. One love!

Carla Caparrós.

Este año ha sido un asco, un atentado contra mi salud mental. Sin embargo, me llevo algunos descubrimientos personales y enseñanzas de profesores excelentes. Un año que, con lo bueno y lo malo, por suerte o por desgracia, nunca se me olvidará.

Ángel Guerrero.

Sabiendo que voy a acabar este último año y a la vez tan rato siento un sentimiento de pena y tristeza por dejar el instituto. Nunca me ha gustado venir y lo he odiado pero ahora saber que tengo que irme de aquí puedo decir que lo echaré de menos. Siento como que he crecido en este instituto con diferentes experiencias y diferentes profesores y compañeros....

Gabi Stanila .

Este año ha sido uno de los mejores en mi vida. He conocido gente nueva y especial con la cual espero mantener contacto toda mi vida. Es una etapa de tristeza, pero a la vez de felicidad, ya que empezamos una nueva etapa en nuestra vida. Gracias a todos por estos años tan especiales y que nunca olvidaré.

Ángel Rodríguez.

Ha sido un año difícil, tanto para nosotros como para todo el mundo, pero hemos sabido seguir adelante y llevar la situación lo mejor posible. A lo largo de estos años, hemos aprendido valores que vamos a llevar siempre con nosotros, pero me quedo con el ambiente en el aula que hemos creado y que nunca olvidaré. Personalmente, considero que ha sido un año de muchas emociones, tanto positivas como negativas, pero de esto se trata la vida, de aprender y de no rendirse nunca. No somos conscientes de lo que nos espera, pero sea lo que sea será positivo. Os quiero con todo mi corazón.

Lucía Cardona.

2º Bach. B

Javi Bonet, Director Insular de Deportes de Ibiza.

ENTREVISTA

CLASE DE 1R C ESO

Javier Bonet

Hoy ha venido a visitarnos el ex deportista Javi Bonet y nos ha contado su historia desde sus inicios y sus lesiones más graves, nos ha dado confianza para empezar a y motivarnos a seguir si estamos haciendo algún deporte.

¿Cómo te sentiste cuando te dijeron que estabas convocado con la selección española en Madrid ?

Muy contento, la satisfacción sobre todo porque mis padres no tenían que pagar nada ya que todo lo pagaría la federación, y el ver que estas al lado de deportistas que están en tops mundial, es algo increíble.

Dices que eras muy malo en natación al principio. ¿Tus compañeros de clase se reían de ti?

No, eran amigos y no se reían.

¿ Los que ganaban se chuleaban?

No, como era un deporte tan duro y nos costaba a todos, nadie se chuleaba.

"La constancia, el esfuerzo, el trabajo... Te llevan a cumplir los objetivos, sin ponerte límites"

¿Cómo crees que te hubiera ido si hubieras elegido el trabajo en México o Guatemala?

No lo sé, supongo que, a nivel deportivo, sería más fácil.

¿Tu mujer es la misma por la cual no aceptaste el trabajo en Méjico o Guatemala?

Sí, de hecho la conocéis, es Soraya.

¿En algún momento te planteaste dejar el trabajo o el deporte?

No, nunca . Siempre quise seguir trabajando en el deporte.

¿Perdiste amigos mientras te fuistes de viaje o seguías con los otros amigos?

No, nunca pero algunas veces ya no hablaba con otros

¿Tuviste miedo de perder algunos campeonatos o que se hubiesen burlado de ti ?

No , porque si perdía seguiría entrenando todavía más . Y no me importaba que se burlen de mi lo le daba importancia

¿Consideras que la constancia es la cualidad más importante en el deporte, por encima de las características físicas?

Sí, la constancia, el esfuerzo, el trabajo... Te llevan a cumplir los objetivos, sin ponerte límites.

¿Cómo se llega a un centro de alto rendimiento?

En una competición te ve un seleccionador, un "cazatalentos" y te lo propone.

¿Alguna vez te has lesionado?

He tenido altibajos, y entre ellos me he roto la nariz, un dedo del pie...

¿Alguna vez se han reído de ti?

Sí,pero me daba igual.

¿Has pensado en algún momento de tu vida dejar o apartar a un lado de tu vida el deporte?

No, porque como en las películas hay un progreso, es decir que desde muy pequeño tienes un progreso hasta ser campeón mundial, pero no es la mismo en la vida real porque SIEMPRE HAY BACHES QUE SUPERAR, y eso depende de la gente que te rodea porque si no hay nadie animándote, es muy difícil competir o hacer deporte contento, pero en mi caso, no me ha pasado.

¿A qué otro deporte te hubieras dedicado si no hubiese sido la natación ?

Ciclismo, también me ofrecieron triatlón, así que me decante por el triatlón

¿Has pensado alguna vez en dejar el deporte?

En el deporte siempre te puedes encontrar altibajos como lesiones, bajones de ánimo, esfuerzo excesivo, agotamiento o cansancio. Para superar estos altibajos en el deporte es complicado salir de ellos sin la ayuda de los psicólogos, los médicos y amigos y gente que nos apoye.

¿Qué valores transmites a tus hijos?

Yo a mis hijos que tienen 12 y 9 años siempre les he dejado hacer lo que mas les guste, en mi caso han seguido con la natación pero nunca les he obligado a esforzarse por cosas que no quieran hacer pero siguiendo los estudios

¿Alguna vez has echado de menos a tu familia cuando estabas de viaje?

Sí, a mis padres, a mis amigos, a veces estar sin ellos en momentos difíciles es complicado. Allí en Madrid porque está a 50 minutos de Ibiza no es complicado el contacto con mis seres queridos pero al final vas conociendo nuevos amigos que te apoyaran en tu camino.

¿Sigues entrenando al mismo equipo de natación que antes?

Sí.

¿Alguna vez te han propuesto tus padres dejar los deportes?

No nunca.

¿Has pensado alguna vez dejar tu trabajo como entrenador?

No, de momento no.

¿Te arrepientes de no haber aceptado ir a México?

No, porque en ese momento tenía a mi chica y no quería ir, solo queríamos ir los dos pero no quería ir sin mi chica.

¿Qué opinaron tus padres sobre las ofertas de México y Guatemala?

Siempre me dijeron “haz lo que quieras”.

¿Te arrepientes de rechazar la propuesta de ser un entrenador?

Sí, a veces me he arrepentido.

¿Alguna vez te has arrepentido de tu decisión al rechazar tu viaje a México o Guatemala?

Sí, mucho, porque podía haber hecho que mi carrera fuese más fácil.

Javi, ha sido un privilegio contar hoy contigo. Muchísimas gracias por tu tiempo y por tus palabras. Nos has dado una lección de superación que no olvidaremos.

La clase de 1°C.

"En el deporte siempre te puedes encontrar altibajos como lesiones, bajones de ánimo, esfuerzo excesivo, agotamiento o cansancio. Para superar estos altibajos en el deporte es complicado salir de ellos sin la ayuda de los psicólogos, los médicos y amigos y gente que nos apoye"

José Antonio López, rescatador y cabo de bomberos

CLASE DE 1R A ESO

José Antonio López

Hoy ha venido un bombero a contarnos cómo llegó a donde está y nos ha contado casi todos sus rescates y nos ha gustado mucho lo peligroso y costoso que es ser bombero.

**¿Por qué decidiste hacerte rescatador?
¿Qué te hizo decidir que querías ser rescatador?**

Al dejar el ejército profesional quería seguir rescatando a personas y lo más parecido fue estar en el parque de bomberos y desde ese momento decidí que iba a ser bombero y tuve que hacer muchas pruebas físicas entre otras cosas.

¿Cuánto tiempo llevas siendo bombero?

Llevo 21 años siendo bombero en Ibiza.

¿Salvas animales? ¿Qué tipo de animales salváis?

Si, la mayoría de veces salvamos perros y gatos. Yo salvo ovejas, cabras, avestruces, serpientes etc...

¿Por qué te gusta tanto el deporte?

Me gusta el deporte porque me mantiene en forma y es sano, también porque me despeja de otros problemas.

¿Cuál es el incendio que más personas rescataste?

Una o dos personas, suelen salir por su pie, solo quedan atrapados personas con movilidad reducida o que han quedado aprisionados por las llamas, el humo, un derrumbe... A veces animales.

¿Cuál es el mayor riesgo que has sufrido en un rescate?

En general los mayores riesgos son los de altura.

Fuiste militar, ¿cómo fue tu experiencia?

Bueno, ahí te das cuenta de que no tienes a tus padres que te ayuden, no tienes al amigo que siempre está ahí, es muy estricto. Pero en Mallorca te das cuenta de que no es lo mismo que lo que sale en las películas. Rescatas a personas en naufragios, si a alguien le da un ataque al corazón en un barco nos llaman a nosotros...

¿Si este no fuese su trabajo actual, que hubiera elegido?

Yo si no fuese bombero , sería veterinario.

¿Se te ha muerto algún compañero?

Por suerte ninguno, pero sí que ha habido accidentes graves.

¿Cuál de todas las personas a las que rescato tuvo el accidente más extraño o peligroso?

Muchos de los accidentes peligrosos son en los que las personas están en peligro de vida, y el accidente más extraño a sido cuando rescatamos a una señora de 150 kilos que se había quedado atascada en el retrete y tuvimos que romper el retrete y coger a la señora con una cuerdas para sacarla.

¿Qué deportes hacías de pequeño?

Hacía baloncesto y volley pero lo dejé porque me rompí el brazo y me gustaba mucho la natación.

¿Por qué te gusta ser bombero ?

Porque me gusta ayudar a la gente.

¿Cuánto cuesta el equipo de bombero?

Este casco cuesta 1000 euros. El equipo completo que llevamos en un incendio cuesta en total unos 5.000 euros.

¿Quién paga ese material?

Entre todos, con los impuestos que pagamos todos los trabajadores.

¿Tú si no fueses bombero que querías ser?

Yo, si no fuese bombero, me gustaría ser veterinario.

¿Cuál es el mayor riesgo que has corrido?

Cuando hacemos un rescate en la altura. La altura, por el riesgo de caída, siempre es lo más peligroso. También los grandes incendios.

Cuando hacemos un rescate en la altura. La altura, por el riesgo de caída, siempre es lo más peligroso. También los grandes incendios.

Muchas gracias por tu visita, José Antonio. Tu charla ha sido muy motivadora, nos ha hecho conocer bien la profesión y valorar el importante servicio que prestáis a la comunidad. ¡Alguna de nosotras incluso se plantea desde hoy prepararse para ser bombera!

Jordi Grimau i Gragera, jugador de baloncesto profesional

CLASSE DE 1R B ESO

El último día de clase de castellano, antes del puente, vino Jordi Grimau a que le hiciéramos una entrevista. Jordi Grimau es un jugador de baloncesto que estuvo muchos años en ACB (primera división) jugando en equipos como el Barça o el Bilbao Basket.

¿Cuál es tu talla de pie?

Mi talla de pie es un 48,5. Normalmente, no tengo ningún problema en encontrar zapatillas de mi talla, pero tengo que hacerlo por internet, ya que en las tiendas físicas no suele haber.

¿Cuánto mides y pesas?

Mido 1.96 y peso 84 Kg.

¿Cuál fue tu mejor partido de tu carrera?

Mi pasión de siempre ha sido jugar a baloncesto, y es por eso que, cualquier partido de mi carrera ha sido el mejor. Podría decirte cualquiera, y no me gusta quedarme con uno en concreto porque cada partido ha tenido algo especial.

¿Cuánto tiempo has estado jugando profesionalmente?

He estado jugando más de 20 años y he recorrido toda España gracias a los diferentes equipos en los que he jugado.

¿Dónde jugaste cuando eras pequeño?

Empecé jugando en el club donde jugaban mis hermanos mayores, y cuando llegué a infantil empecé a jugar en las categorías inferiores del FC Barcelona, donde gané un par de campeonatos de España en categorías inferiores.

¿Desde cuándo llevas jugando baloncesto?

Llevo jugando a baloncesto desde muy pequeño, empecé a los cinco años más o menos.

¿Qué te ha inspirado a llegar tan alto?

Desde que soy pequeño, he estado viendo baloncesto en casa. Tanto mi padre como mi madre eran jugadores de baloncesto. Además, al ser el pequeño de tres hermanos, cada fin de semana iba a ver jugar a mis hermanos. Es por ellos, que mi inspiración siempre han sido mis hermanos mayores. Me encantaba ir a verles jugar y ver todo lo que transmitía este deporte.

¿Te gusta la NBA?

No me fijo mucho en la NBA. Es verdad que cuando he viajado a América he ido a ver algún partido. Pero considero que es un espectáculo más que un partido en sí, o una competición deportiva.

¿Cuántos partidos has jugado desde el principio hasta ahora?

Habré jugado unos 315 partidos desde el principio de mi carrera hasta la actualidad.

¿Cuál ha sido tu experiencia en una liga de la 1ª división?

Competir en primera división siempre es una experiencia increíble. Compites con grandes equipos y con grandes compañeros. Estoy muy contento de haber podido vivir una experiencia de este tipo, ya que no todo el mundo puede disfrutarlo. Hay que trabajar mucho a lo largo de los años y ser muy constante. El hecho de competir desde muy pequeño en ligas superiores tiene también su punto negativo, ya que, por ejemplo, al salir de clase me iba directo a entrenar y por lo tanto, no podía quedar con los amigos.

"Lo mejor que he hecho en mi vida ha sido tener y crear una familia."

¿Cuál es la mejor cosa que has hecho a lo largo de tu vida?

La verdad que lo mejor que he hecho en mi vida ha sido tener y crear una familia.

¿Cuántos hijos tienes?

Tengo tres hijos, dos niñas y un niño.

¿Has jugado alguna vez fuera de España?

Nunca he jugado fuera de España aunque he tenido la oportunidad de hacerlo. He tenido ofertas, pero siempre he preferido las de España, ya que en el momento que me las ofrecieron el mejor baloncesto era en nuestro país. La última vez que me hicieron una oferta fuera de España fue en Japón. No fuimos, mi familia y yo, porque el colegio de mis hijos era demasiado caro.

Muchas gracias por tu visita Jordi. Tu charla ha sido muy motivadora, nos ha hecho conocer bien el baloncesto, su compromiso y lo importante que es trabajar duro para lograr tus sueños. ¡Mucha suerte!

Shingeki no kyojin

Bola de dragó

Naruto

Els animes que hauries de veure

per Esteban Gutiérrez, 1r F

Bola de drac

És un manga escrit i il·lustrat per Akira Toriyama . Va ser publicat originalment a la revista *Shonen Jump* , de l'editorial japonesa Shueisha , entre 1984 i 1995. La seva trama descriu les aventures d' Goku , un guerrer *saiyajin* , amb la finalitat protegir la Terra D'altres éssers que volen conquerir-la i exterminar la humanitat.

El recomanaria perquè és un anime que és molt llarg a més té molt bona història. i els seus personatges: dolents i herois tenen molt bona animació. I és un anime recomanat per a majors de 12+. Pots trobar les seves pel·lícules a Netflix.

Boku no hero academia

És una sèrie de manga escrita i il·lustrada per Kôhei Horikoshi . Es basa en un one-shot realitzat pel mateix autor i publicat en el cinquè volum de la manja Ômagadoki Dôbutsuen sota el nom de My Hero . L'11 de gener de 2015, va ser llançat un CÒMIC basat en el manga. Al 2015, va començar a publicar-se un manga spin-off anomenat My Hero Academia Smash !! i escrit per Hirofumi Neda. Una adaptació del manga original a l' anime va començar a transmetre el 3 d'abril de 2016. Unes històries extra han estat adaptades per Anri Takahashi en format de novel·la lleugera. A més, s'han

desenvolupat dos videojocs per les empreses Bandai Namco Games i Takara Tomy.

El recomano perquè és un anime sobre un món on el 80% de la població humana tenen "un superpoder" un do que els fan diferent a tothom, i el seu protagonista anomenat Izuku Midoriya va néixer sense cap do però ell volia ser el millor superheroi com All Might, el millor superheroi del món, que li dona el seu superpoder i entra a la millor acadèmia de herois on coneix amics i derrota el mal.

Shingeki no kyojin

També coneguda com Atac als titans i Atac dels titans , és una sèrie de manga japonesa escrita i il·lustrada per Hajime Isayama . El manga es va publicar al setembre de 2009 a la revista Bessatsu Shônen Magazine de l'editorial Kodansha, que era difosa de forma mensual fins a abril de 2021, amb un total de 139 capítols va acabar la seva història després de gairebé dotze anys. a Espanya, El manga és distribuït per Norma Editorial.

El recomanaria perquè és un anime que té molta història i es pot entendre molt durant els 22 minuts que és el que duren els seus episodis. Tracta sobre una civilització que és atacada per uns titans, uns gegants que es mengen els humans. Llavors, Eren Jaeger, el protagonista, Mikasa Ackerman, i Armin Arlert s'uneixen per tal de venjar la mare d'Eren.

Death note

És una sèrie de manga escrita per Tsugumi Ôba i il·lustrada per Takeshi Obata , i l'adaptació a sèrie d' anime va ser dirigida per Tetsurô Araki . Compta, a més, amb diverses pel·lícules i videojocs. La història se centra en Light Yagami , un estudiant de secundària. Un dia, troba un quadern amb poders

sobrenaturals anomenat «Death Note», amb el qual és capaç de matar persones si s'escriuen els noms d'aquestes en ell, alhora que si el portador visualitza mentalment la cara de qui vol assassinar. Light, adonant-se del potencial del quadern, intenta eliminar tots els criminals i crear un món on no existeix la maldat; però, un misteriós detectiu privat que es fa dir L , famós mundialment per resoldre grans casos en el passat, intentarà frustrar els seus plans.

Naruto

És una sèrie de manga escrita i il·lustrada per Masashi Kishimoto. L'obra narra la història d'un ninja adolescent anomenat Naruto Uzumaki, que aspira a convertir-se en Hokage, líder del seu llogaret, amb el propòsit de ser reconegut com algú important dins del llogaret i entre els seus companys.

La sèrie està basada en un one-shot que Kishimoto va realitzar a l'agost de 1996 per a la revista Akamaru Jump. A partir de novembre de 1999, Naruto és publicat per l'editorial Shûeisha a la revista setmanal japonesa Shônen Jump, sent recopilat des llavors en setanta-dos volums. L'èxit del manga va fer que la seva trama fos adaptada a un anime produït per Pierrot i distribuït per Aniplex, el qual va ser transmès per la cadena televisiva TV Tòquio el 3 d'octubre de 2002. La primera temporada va durar 220 episodis, i poc després es va crear una secuela, Naruto: Shippûdonen, l'emissió va començar el 15 de febrer de 2007. a més, Pierrot ha produït nou pel·lícules basades en la sèrie, tant de la primera com la segona temporada, així com diverses animacions originals. Altres peces de marxandatge inclouen un conjunt de novel·les lleugeres, artbooks, videojocs i cromos de col·lecció.

El viatge de Chihiro

desenvolupats per diferents empreses. El 6 d'octubre de 2014, a falta de tan sols cinc publicacions, es va anunciar el final per al màniga, que va concloure el 10 de novembre de al 2014.

És un manga que recomanaria molt perquè és molt divertit i les seves baralles són molt detallades en l'animació

Boruto

és una sèrie de manga escrita per Ukyo Kodachi, il·lustrada per Mikio Ikemoto i supervisada per Masashi Kishimoto. Consisteix en el spin-off i secuela del manga Naruto de Masashi Kishimoto, la seva història narra les aventures i formació de Boruto Uzumaki, el fill de Naruto Uzumaki i Hinata Hyūga, així com dels seus companys, que conformen la nova generació de ninjes del llogaret Ocult de la Fulla el setè Hokage és Naruto. La sèrie compta amb la seva adaptació a l'anime, aquesta és dirigida per Hiroyuki Yamashita i produïda per l'estudi Pierrot. La seva transmissió s'inicià a partir del 5 d'abril de 2017 través de TV Tòquio.

És una manga que tracta de Boruto, el fill de Naruto que amb la filla de Sasuke i Sakura anomenada Sarada i el fill d' Orochimaru, anomenat Mitsuki ,s'uneixen per ser ninges.

Death note

Animes clàssics de Hayao Miyazaki

Ponyo

Coneguda com a *Ponyo al penya-segat*, de vegades anomenada simplement Ponyo, és una pel·lícula d'animació japonesa de 2008 produïda per Studio Ghibli, escrita i dirigida per Hayao Miyazaki. Es tracta de la vuitena producció dirigida per Miyazaki amb Ghibli i la dissetena de l'estudi. Es basa vagament en el conte de fades La Sireneta, de Hans Christian Andersen. La cinta compta amb les veus originals de Tomoko Yamaguchi, Kazushige Nagashima, Iūki Amami, George Tokoro, Yuria Nara, Hiroki Doi, Rumi Hiragi, Akiko Yano, Kazuko Yoshiyuki i Tomoko Naraoka.

El viatge de Chihiro

Pel·lícula d'animació japonesa de 2001 dirigida per Hayao Miyazaki i produïda per Studio Ghibli. Es tracta del setè llargmetratge dirigit per Miyazaki dins de l'estudi i de la dotzena producció de Ghibli. El film explica la història d'una nena de dotze anys anomenada Chihiro, qui durant una mudança es veu atrapada en un món màgic i sobrenatural, s'encarrega buscar la seva llibertat i la dels seus pares, i així poder tornar al seu món.

El meu veí Totoro

Explica la història d'una família i les seves interaccions amb un esperit de bosc a què diuen «Totoro», en un Japó de la postguerra. El meu veí Totoro va guanyar el premi Anime Grand Prix de Animage, el Mainichi Film Award i el Kinema Junpo Award en la categoria de «Millor pel·lícula» en 1988. També va rebre un premi especial en els Blue Ribbon Awards d'aquest mateix any. És

el quart llargmetratge realitzat per Studio Ghibli, del qual Totoro és el seu logotip. Va ser triada per la revista britànica Time Out com la millor pel·lícula d'animació de la història.

El castell en el cel

Pel·lícula d'animació japonesa de 1986 dirigida per Hayao Miyazaki i produïda per Isao Takahata i Toshio Suzuki. Se la considera la primera pel·lícula realitzada i produïda per Studio Ghibli; encara que aquesta posició sol ser atribuïda a Nausicaä (1984), film estrenat un any abans de la fundació de l'estudi, per la seva repercussió en el mateix.

El meu veí Totoro

El castell en el cel

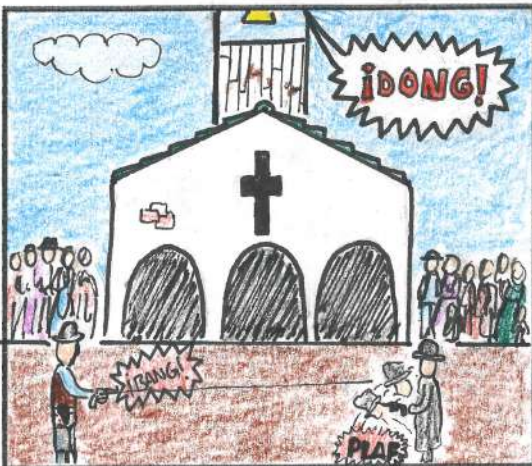

Ponyo

DUELO AL SOL

COMO CADA MES, BILL MALONEY Y SUS FORAJIDOS LLEGABAN AL PUEBLO DISPARANDO AL AIRE POR LA CALLE PRINCIPAL

EVA RAMON IR A

EL MAYOR ÉXITO HA LLEGADO CON EL AMOR

ANDREU ARANDA, IR C

EL PRÍNCIPE DE LOS TIBURONES Y EL ILUMINADO

PATRICIA GONZÁLEZ, IR D

Los extraterrestres

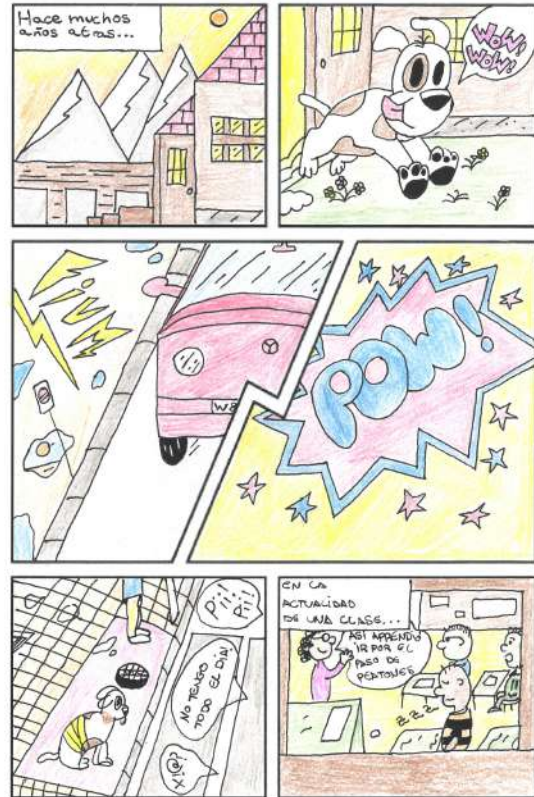

YAMILA AMARILLA, IR D

El susto ideal en Halloween

EVA FONTAROSA, IR G

AGUSTÍN TORRES, FPB I

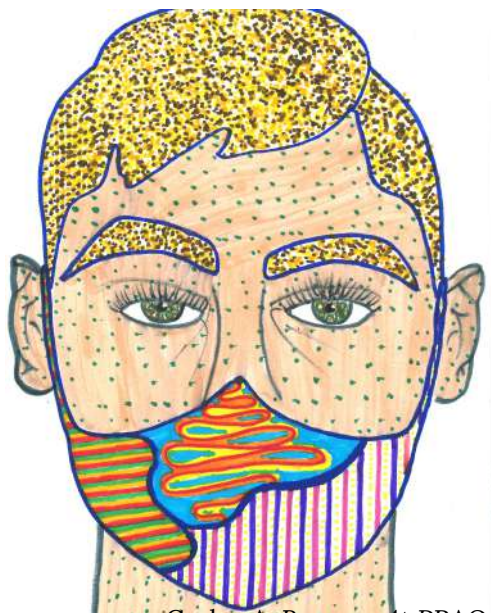
AITOR BAUTISTA, IR A

LINA AJBAR, IR F

som artistes

Carlos A. Barroso 4t PRAQ

Santiago Bazzano 4t C

Diana Apollinar 4t A

Laura Rodríguez, 1rD

Santiago Bazzano 4t C

Pablo Tur 1rD

Jennifer Arcos 4t A

Soundos El Mrabet 2n A

Soundos El Mrabet 2n A

50 ANYS DE LA MORT DEL PRÍNCIP DELS POETES

Josep Carner i Puig-Oriol (1884-1970), fou un poeta, periodista, autor de teatre i traductor català. És també conegut com el príncep dels poetes catalans i el màxim representant de la poesia del Noucentisme. Enguany celebrem el 50è aniversari de la seva mort.

La Comissió de Normalització Lingüística, amb els departaments de català, educació plàstica i música han desenvolupat durant el curs 2020-2021 una activitat com a homenatge, dirigida a l'alumnat de 1r d'ESO, consistent en un recitat, il·lustració i cant d'uns poemes del Bestiari de Josep Carner, tot aprofitant la publicació per part de The New Catalan Ensemble del llibre-CD Bestiari.

-La gent antiga
d'Egipte em creia
l'ocell més bell,
el que mai no mo-
riria, el sol mateix fe
ocell.

Qui sap-la gent m'in-
voca en un temple tot
daurat ells deien: «si
mor un dia, tornaria
ressuscitat».

Mai ningú pogué sotja-
rme ni tocar-me en un
cantó; i és que s'h-
avia fet córrer que
era existent, i no en
só.

Ara m'esmenta un
poeta quan ja no es
parla de mi. Potser
jo, si us el cregué-
ssiu, arribaria a
existir

ANASTASIA CIORNEI, IR C

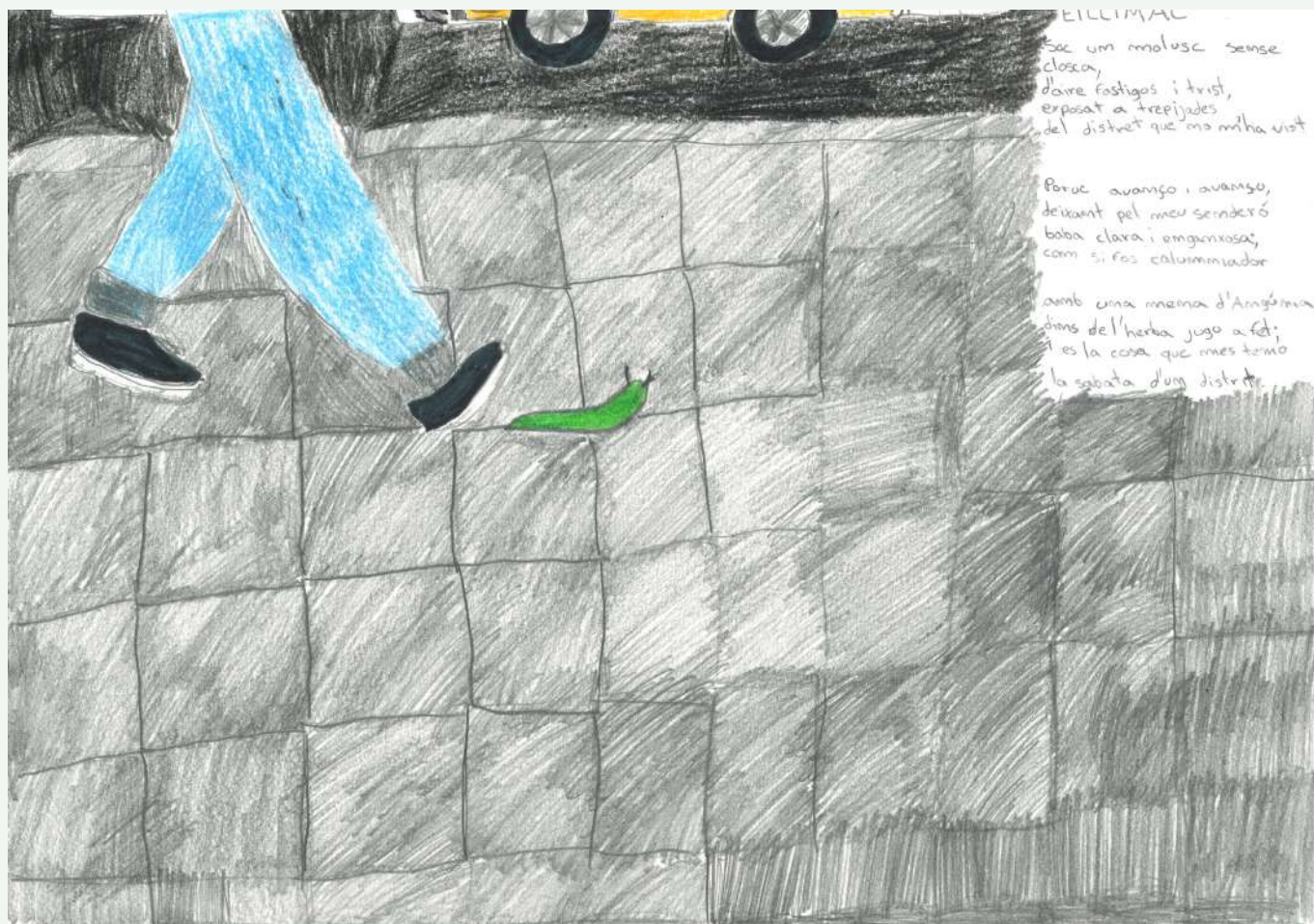
El llimac

Sóc un molusc sense cap,
d'aquí fastigos i trist,
exposat a l'expectació
del distret que no m'ha vist.

Ponec avanç i avanço,
deixant pel meu sender
baba clara i enganosa,
com si fos calumniador!

Amb una mena d'argona
dins de l'herba jo vagant
és la cosa que més com
la sabata d'un distret.

XIMENA DOMÍNGUEZ, IR A

SEBASTIÁN, IR A

FÀTIMA ARSHAD, IR B

PENSA·ESCOLTA
·ESTIMA·
REFLEXIONA·
DESCOBREIX·
RESPECTA·
SOLIDARITZA'T·
VIU·VALORA·
COMPARTEIX.

Multumiri

ES SAC REVISTA DE L'IES SA COLOMINA

Ç